

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

STRIJD OM EEN VROUW

N° 2748

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Strijd om een Vrouw

HOOFDSTUK I

EEN MISLUKTE EXPEDITIE

Het was omstreeks acht uur in de ochtend toen een drietal sleden snel over de eindeloze sneuwlakte gleden, die zich uitstrekt in die uiterste westerlijke uithoek van Canada, waar de beschaving schijnt op te houden en men niets anders vindt dan koude, strijd en wildernis.

De temperatuur daalt er dikwijls tot veertig graden onder nul, soms nog lager. Er moet gevochten worden, niet alleen tegen de natuur, niet alleen tegen de verscheurende dieren, maar ook te-

gen de mens in de wildernis ; de eindeloze woestenij strekt zich weken reizen uit, van de Bering Straat tot fort Joe-kon, van de IJszee tot het eiland Prince of Wales.

Het was midden in de poolwinter en het had al dagen achtereen gesneeuwd zonder ophouden, zodat de grond met een laag sneeuw ter dikte van een halve meter was bedekt. Dadelijk was ook de vorst weer met hernieuwde kracht ingezet en het sneeuwdek was nu bijna zo hard als ijs.

De honden voor de drie sleden, hoewel zij blijkbaar tamelijk vermoeid waren, konden dan ook zo snel vooruit komen, dat de vijf mannen, die bij de sleden waren, hen nauwelijks konden bijhouden, ofschoon zij gebruik maakten van het geliefkoosde sneeuwschoeisel van de Indianen, de mocassin, die er uitzien als tennis-rackets en beletten dat de voet in de sneeuwlaag wegzakt.

Het waren stevig gebouwde mannen, behalve een van hen, die tenger was en bleek en een hoofd kleiner dan de kleinste van de anderen. Hij kon ook blijkbaar het minst goed overweg met zijn schoeisel en nu en dan moest men stoppen, om hem weer overeind te zetten, daar hij languit op de sneeuw was neergevallen.

Op een van de sleden zat een passagier. Het was een mooi meisje, waarvan het fijne gezichtje maar gedeeltelijk te zien was, want zij zat letterlijk in de pelzen gepakt, om zich te beschermen tegen de hevige koude. Achter haar lagen enige voor de reiziger in deze streken onmisbare voorwerpen, als waterzakken, bijlen, houwelen, touwen en andere voorwerpen.

De beide andere sleden waren hoog beladen met tenten, geweren, wollen dekens en andere zaken.

Maar de spanning was goed, de honden schenen het in de neus te hebben, dat zij niet ver van het doel van de reis waren en zij trokken met plezier.

De zon stond tamelijk laag aan de ijlblauwe hemel en zond haar schuine stralen over de sneeuwvlakte. Rechts verhieven zich, duidelijk zichtbaar, de uitlopers van het Alaska-gebergte, waartegen de pijnboombossen op de helling sterk afstaken en links zou, wanneer het zomer zou geweest zijn, de Kojakuk haar golven hebben voortgestuwd, die nu tot een sterke ijsvloer gestold waren.

Drie van de vijf mannen droegen kleren die door hun snit en de soliditeit van de stof direkt verriaden, dat de dragers niet in dit land woonden en geen gevaar liepen hun kleren te bederven door ruw werk.

Het waren John Raffles, zijn trouwe vriend Charles Brand en zijn chauffeur James Henderson, een ware Hercules, die bijna een hoofd boven de anderen uitstak.

De Grote Onbekende, de stoutmoedige avonturier, was al enige weken in deze streek, alleen maar gedreven door zijn verlangen hier te gaan jagen, in deze eenzaamheid, ver van de beschaving met haar lichtreclames, haar bioscopen, haar auto's, haar twist en haar hands.

Nu en dan werd Raffles gegrepen door een onweerstaanbare lust om zich te onttrekken aan de drukte in de grote steden en zijn leven vol spanning, gevaar en onrust, dat hem ieder ogenblik in de armen van de politie kon brengen, voor enige tijd vaarwel te zeggen.

Raffles had dus tijdens de pooltocht op de sneeuwhaas en op het hermelijn gejaagd en hij had nog andere dingen beleefd, waarover u in dit verhaal nog wel zult lezen.

De vierde man was in dit land geboren en men hoefde hem maar aan te kijken, om dadelijk te begrijpen wie en wat hij was; uiterlijk een knappe kerel van ongeveer vijftientig jaar, niet groot maar ook niet klein, met een regelmatig, energiek gezicht, doordringende zwarte ogen en een huidskleur, bruin gebrand door een jarenlang verblijf in de open lucht. Hij droeg de kleding van de trapper, bijna helemaal van leer, met schapenwol gevoerd en met een grote kraag bont. Zijn naam was Jim Cooper en Raffles had een paar weken geleden kennis met hem gemaakt, in Yellow Creek, een nederzetting aan de oorsprong van de Kojajuk, waarvan de bevolking meestal vlottend was en die zich bezig hield met jagen, vallen zetten, hout hakken, maar vooral met goudgraven, want sinds enige maanden werd er ver in het noorden goud gevonden in de grond, dat met onvoorstelbaar veel moeite aan de dagopervlakte moest worden gebracht.

De vijfde man tenslotte was, zoals al gezegd, tenger en hij had een fijn bleek gezicht, terwijl zijn ogen beschermd werden door een grote hoornen bril. Hij

was hier gekomen, gekleed in een dikke overjas en met een wollen bouffante, een lange zwarte pantalon, een wit boord en een vlithoed. Het was een brave geleerde, want wij hebben hier inderdaad te doen met de Londense geoloog Armstrong.

Maar daar viel de professor al weer plat tegen de grond en toen de hele stoet weer even stilstond, sprong Silvia Armstrong, de dochter van de geleerde, vrolijk op, gooide de plaid van zich af en rep'ult :

— Nu is het mijn beurt, vader. U gaat nu in de slee zitten. Ik moet het uiteindelijk ook leren. Wat zegt u ervan, graaf Panhurst ?

De vraag was gericht tot Raffles, die nu onder deze naam reisde en glimlachend antwoordde :

— Eerlijk gezegd is het voor u onmisbaar, miss Silvia. De aanstaande vrouw van een pelsjager zal zich goed moeten voortbewegen op sneeuwschoenen, want zij zal haar man toch wel eens willen vergezellen op zijn tochten.

Het meisje kreeg een kleur, wierp Jim Cooper een verlegen blik toe, en vroeg toen guitig :

— Wat denkt mijn aanstaande heer gemaal ervan ?

— Als je het leren wilt, meisje, dan zal ik het heel prettig vinden, antwoordde de jonge pelsjager. Maar je mag je niet te veel vermoeien, hoor. Het is zwaar werk, dat verzeker ik je.

— Maar ik heb het toch al een paar keer geprobeerd en toen ging het wat goed. Ik wil niet langer in de slee zitten, ik wil geen prinses zijn.

Jim bond haar de mocassins aan.

De sneeuwschoenen waren nu vast gemaakt en terwijl zij de hand van de jonge jager vasthield en met de andere steun zocht op de arm van de reusachtige Henderson, schoof zij met kleine pasjes over de sneeuw. Het was in het begin tamelijk vermoeiend, maar al gauw ging het beter en tenslotte kon het jonge meisje zich zonder hulp voortbewegen.

Professor Armstrong had intussen

zijn sneeuwschoenen uitgedaan en plaats genomen in de slee. De geleerde had al geruime tijd weinig gesproken en de waarheid was, dat hij in een zeer neerslachtige bui was. Raffles, die het merkte, kwam naast de slee lopen, keek een ogenblik glimlachend op hem neer en vroeg toen :

— Nog altijd zo neerslachtig, professor ? Hebt u er u nog altijd niet overheen gezet ?

— Zou u het wel gedaan hebben ? Mijn hemel, als ik bedenken dat al deze moeite, dat al deze ontberingen vergeefs zijn geweest. En het ergste, niemand zal mij willen geloven, als ik in Londen terugkeer en daar het verhaal doe van de ijsdiamant.

— Toch wel professor, want u hebt vier getuigen, liet Raffles zich horen.

— Dat mag dan wel zo zijn, maar hoe anders zou het geweest zijn, wanneer ik met de monsterdiamant terug had kunnen keren. O, als ik bedenken wat mij ontgaan is. U zult moeten toegeven dat ik reden heb om ontevreden en verdrietig te zijn. Een toeval brengt mij een heel oud manuscript in handen, waarin ik een reisverhaal vind van niemand minder dan de Romeinse ontdekkingsreiziger en natuurkundige Plinius. Daarin lees ik dat die geleerde Romein niet alleen Azië bezocht heeft, wat iedereen wist, maar dat hij tot het uiterste noordoosten van dat land is doorgedrongen, de Berling Straat is overgestoken en het gebied der Kunjagen heeft bereikt.

Armstrong zweeg even, slaakte een diepe zucht en ging verder :

— Daar in een gehelmzinnige ijsschol diep onder de grond, ontdekt hij een monsterachtig grote diamant, groter dan iemand voor mogelijk kon houden, een steen, geslepen door de invloed van water en steengruis, dat er honderden eeuwen lang overheen spoelde en die schitterde met verblindende pracht. Aanvankelijk geloofde ik niet aan die vondst. Ik lees het boek van de middeleeuwse monnik nog eens nauwkeurig na en mijn ongeloof begint plaats te maken voor een halve zekerheid. En ik be-

sluit daarom mij persoonlijk te gaan overtuigen van de ontdekking van Plinius; ik bewaar mijn geheim goed en vertel er niemand iets van, alleen mijn dochter wijd ik in. Zij dringt er op aan met mij mee te gaan en ik, oude dwaas, die ik ben, ik geef haar toestemming, niets wetende van de omstandigheden hier en die veel erger zijn dan ik mij ooit heb durven voorstellen. Wij komen hier, wij bereiken na eindeloze moeilijkheden Yellow Creek en daar maken wij kennis met u, graaf, en met uw vrienden.

Weer hield Armstrong op en er liep nu een huivering door hem heen, toen hij verder ging:

— Wat een samenraapsel, wat een gespuis in die nederzetting. Aan u, graaf, aan u alleen heb ik het te danken, dat die schurk van een Slogan er niet in geslaagd is om 's nachts mijn kleine Silvia te ontvoeren uit het logement, waar wij onze kamers hadden.

— Spreek daar niet over, professor. Het was een geluk, dat ik wakker werd en dat plan kon verijdelen, antwoordde Raffles zacht. En vergeet ook niet, dat onze vriend Jim Cooper, uw aanstaande schoonzoon, daarbij een grote rol heeft gespeeld.

— Ik ga verder. U biedt aan, om mij en mijn dochter te vergezellen op die gevaarlijke tocht naar de Bering Straat en dankbaar neem ik uw aanbod aan, daar ik inzag, dat één enkel man, die totaal vreemd staat tegenover dit land en zijn meedogenloos klimaat, onherroepelijk ten onder zou moeten gaan, als hij alleen die tocht ondernam. Na een reis van acht dagen bereiken wij de kust en na een week te hebben gezocht, vinden wij de eigenaardige heuvel, met zijn uitholling, waarin wij afdalen, om tenslotte een onmetelijke spelonk te bereiken, waar in het midden, als een parel in een oesterschelp, de wonderbaarlijke diamant met ongekende helderheid straalt, zo sterk, bijna oogverblindend. Maar wij hebben niet straffeloos de rust en bovenaardse stilte van die spelonk gestoord. Ik laat in mijn enthousiasme de houweel glippen, de slag weerkaatst honderdvoudig, de lucht, die misschien duizenden eeuwen in rust was geweest, wordt plotseling bewogen en de hevige trilling werkt door in de wonderbaarlijke diamant. En met een donderende slag, die de hele heuvel op zijn grondslagen doet trillen, barst de diamant uiteen en wij vinden er niets anders van terug dan een hoopje grijze stof...

— Wat uw mening bevestigt, dat de diamanten zijn opgebouwd uit koolwaterstof, dat in gesublimeerde toestand is overgegaan, vulde Raffles de zin aan.

— En daarmee denkt u me te troosten, graaf? riep Armstrong verwijtend. Ik weet wel, dat er voorbeelden bekend zijn van grote en zeer kostbare diamanten, die op schijnbaar onverklaarbare wijze plotseling als een geweerpatroon ontploffen en niets achter lieten dan 'n hoopje, waardeloos, grijs stof. Men schrijft het toe aan de ontzaglijke spanning, opgehoopt in diamanten, maar wat baat het mij of ik dat weet? Daarmee heb ik de ijsdiamant niet terug, die mij beroemd zou hebben gemaakt.

— Die beroemdheid zult u toch wel krijgen, professor, want al bestaat de diamant niet meer, u hebt hem toch kunnen zien en u zult er een nauwkeurige beschrijving van kunnen geven.

— Een nauwkeurige beschrijving? terwijl ik hem niet eens heb kunnen bekloppen met mijn hamer? riep de professor verontwaardigd uit.

Het was een kreet, waarin heel zijn teleurstelling doorklonk, de kreet van de geoloog, die pas tevreden is, als hij het geluid van zijn kleine hamer heeft horen klinken op de oppervlakte van de steen, die hij vond. Raffles gaf geen antwoord.

De tocht ging nog ruim twee uren verder, nu eens door een bos van pijn- en lariksboomen, dan weer over het ijs van de rivier, totdat Henderson tegen het middaguur een kreet slaakte en in de verte wees, waar enige donkere stippen zichtbaar waren. Dat waren de huzen van Yellow Creek, de nederzetting

van de gouddelvers, waar ook Jim Cooper zijn bescheiden huisje had, ofschoon zijn oude moeder, die hij niet langer aan de invloeden van het ruwe klimaat wilde blootstellen in Fort Joekon woonde, waar hij haar op geregelde tijden ging opzoeken.

De honden liepen nog harder dan zoeven en de sleden gleden in snelle vaart over de harde sneeuw.

— Ik wilde, dat ik mijn honden zo goed in bedwang had, als u graaf, riep Jim Cooper vol bewondering uit. Men zou zeggen dat u al jaren in dit land woont en nooit iets anders gedaan hebt dan honden africhten.

— Ik heb er mijn eigen methode voor, Jim, antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb vier van mijn honden meegebracht uit Londen, waar zij al half waren gedresseerd en zij hebben mij geholpen om de vier andere te onderwerpen.

— En Kid is een schat! riep Silvia uit, terwijl zij keek naar een grote, sneeuw witte hond, een prachtige wolfs-hond, die vooraan liep en de andere honden de weg scheen te wijzen.

— Zou u Kid willen hebben, miss Silvia? vroeg Raffles.

— Maar graaf, ik weet niet... stamelde het jonge meisje.

— Dan geef ik hem u cadeau als huwelijksge Geschenk, antwoordde Raffles. En ik geloof, dat u wel plezier van hem zult hebben, hij is moedig als een leeuw, hij zal u tot het uiterste verdedigen en hij heeft een zeer fijne neus, dat hebt u kunnen merken toen de bende van Slogan ons omstreeks drie weken geleden

midden op de sneeuwvlakte verraderlijk overviel.

Het meisje huiverde onwillekeurig en zei:

— Herinner mij daar niet meer aan, graaf, het was verschrikkelijk. En als de wolven ons niet gered hadden en zich op die schurken hadden geworpen.

— Dan is het niet zeker, miss, of u nu wel op weg zou zijn naar Yellow Creek, om u daar na aankomst, binnenkort door de geestelijke met Jim in het huwelijk te laten verbinden.

Silvia bloosde diep en vroeg:

— Maar zult u Kid niet erg missen. Kunt u wel afstand van het mooie dier doen?

— Om u de waarheid te zeggen, niet gemakkelijk, miss. U moet weten dat ik erg veel van dieren houd, meer dan van de meeste mensen, maar ik moet naar mijn land terug en ik wil Kid niet meenemen, want het dier hoort hier thuis: het zou zijn bossen, zijn sneeuwvlakten, zijn rivieren en zijn makkers te veel missen. Het is beter, dat hij hier blijft en ik zou niet weten, aan wie ik hem beter zou kunnen toevertrouwen dan aan u en onze vriend Jim. Hij is een brave kerel en hij zal goed voor de hond zijn, dat weet ik zeker.

Het meisje keek met een liefdevolle blik naar de stoere pelsjager, die zij toch pas een paar maanden kende en onwillekeurig verhaastte zij even haar pas, greep hem bij de arm en keek hem in de grote, zwarte ogen.

— Wel meisje? vroeg Jim lachend.

— Niets, Jim, ik wilde je alleen maar even zeggen, hoeveel ik van je houd.

HOOFDSTUK II.

TERUG IN YELLOW CREEK

Een half uur later gleden de drie sleden Yellow Creek binnen, een verzameling van ongeveer driehonderd houten huizen, opgetrokken uit boomstammen en ongeschaafde planken en doorsneden door één enkele, brede straat met aan weerszijden de huizen met een onderlinge afstand van ongeveer tien meter, om de omvang van een mogelijke brand zoveel mogelijk te beperken.

In het midden van de straat lag het logement van Buck Howard, waar Raffles, Brand en Henderson enige weken geleden hun intrek hadden genomen.

Hier hielden de sleden stil, de mannen bonden hun sneeuwschoenen los, Jim deed Silvia de hare uit, de honden werden van de sleden gespannen en naar het grote hondenverblijf gejaagd, waar zij zich dadelijk op het stro uitstrekten, waarna ze allemaal naar binnen gingen.

De gelagkamer was tamelijk vol, ofschoon veel inwoners alweer naar het goudveld waren, maar het drukke praten hield plotseling op, toen het kleine gezelschap binnenkwam en men keek vol nieuwsgierigheid naar de nieuwe gasten, een nieuwsgierigheid die op sommige gezichten plaats maakte voor wraakzucht en gevoelens van haat.

Want Jim Cooper had vijanden en dat waren tevens de vrienden van Dick Slogan, de mislukte student, die de aanslag had willen plegen op Silvia Armstrong, die hij had willen hebben van het ogenblik af dat zij met haar vader in Yellow Creek was gekomen.

Er was blijkbaar net nog gesproken over de vreemdelingen. Howard zelf stond achter zijn toonbank en keek tamelijk donker.

Slogan maakte altijd grote verteringen, bracht ook de anderen tot drinken en had een grote aanhang, schurken zoals hij, gewetenloos, tot iedere schurkenstreek in staat, wanneer die hun in een of ander opzicht voordeel kon verschaffen. En de vreemdelingen zouden toch gauw weer vertrekken, zodat hij beslist geen belang meer in hen behoefde te stellen.

Bovendien was Howard verre van gerust. Het is waar, hij had niets geweten van de laaghartige poging van Slogan om met behulp van twee vrienden Silvia's nachts te ontvoeren, maar daarentegen was hij uitstekend op de hoogte geweest van de daarop gevolgde aanslag op graaf Panhurst en zijn vrienden, die midden op de sneeuwvlakte kampeerden.

Het was een bloedig treffen geweest en zij die terugkeerden van deze voor de aanvallers zo noodlottige onderneming, waar Slogan zelf ook bij was, moesten tandenknarsend verklaren, dat zij niet minder dan zes man hadden verloren. Drie van hen hadden in de sneeuw moeten bijten, geveeld door de kogels van de aangevallenen en de drie anderen waren door wolven verscheurd, de wolven, die een einde hadden gemaakt aan een strijd die anders beslist in het voordeel der aanvallers zou zijn geëindigd, daar deze talrijker waren geweest dan het kleine troepje van John Raffles.

Slogan had wraak gezworen en of-
schoon Howard zich wijselijk buiten de
zaak hield, zo was hij toch vast besloten,
op zijn hand te blijven.

Maar dit was nog niet alles.

Een paar van de goedgezinde bewo-
ners van Yellow Creek waren, zodra de
woestelingen in de nederzetting waren
teruggekeerd, naar Fort Joekon gegaan
en hadden daar aan de Fort-Comman-
dant de gebeurtenissen gerapporteerd.
Zij vroegen dringend om hulp, daar de
veiligheid in Yellow Creek alles te wen-
sen overliet en men er nooit zeker was
van zijn leven.

Het toeval wilde, dat er op dat tijd-
stip in Fort Joekon een man was, een
man van de Koninklijke Bereden Politie,
die door alle bandieten in het hele noord-
westen werd gevreesd.

Hij heette Jerome Norman, maar hij
was beter bekend onder zijn bijnaam
« Jerry the Mankiller » en hij verdiende
die naam volkomen, want van het ogen-
blik af dat hij in dienst was gekomen
van de R.M.P., afkorting van de naam
Royal Mounted Police, had hij op zijn
minst tachtig schurken neergelegd en
bijna altijd met behulp van zijn revol-
ver, een geweldige Colt, waarvan het
schot nooit miste.

Als scherpschutter zou « Jerry de
Mannendoder » zeker in iedere varië-
te zijn fortuin kunnen maken. Hij schoot
in alle richtingen, in alle houdingen, hoe
onwaarschijnlijk ze ook waren. En de
kogel trof, als steeds, precies op dezelf-
de plaats midden in het hart. Jerry
schoot knielend, liggend, tussen zijn be-
nen door, ja, zelfs op zijn hoofd staan-
de. Wie binnen een bereik van honderd
passen van hem kwam en een appeltje
met hem te schillen had, moest als ver-
loren worden beschouwd; de revolver
vloog bliksemsnel uit de holster, Jerry
schoot, bijna zonder te mikken en de
tegenpartij had de kogel al in het hart,
voor hij zijn tegenstander nog goed ge-
zien had.

Jerry was nog jong, hoogstens vier-
entwint'g jaar en het zag er naar uit,
alsof de lijst van zijn dode tegenstan-

ders nog veel langer zou worden.

Hij was in het land geboren, hij kende
het op zijn duimpje, hij was taai als een
riet en sterk als een leeuw en het is geen
wonder, dat de kapitein van de bereden
politie hem een paar jaar geleden met
open armen had ontvangen, toen hij zich
als vrijwilliger kwam aanmelden. Jerry
bracht zijn eigen paard mee, zijn ge-
weer, zijn beroemde revolver en een on-
verwoestbaar optimisme en dat was al-
les.

Dit was de man, die, na een inspectie-
reis van bijna een maand, met zijn snel-
le slee en zijn honden in Fort Joekon
was teruggekeerd, om daar rapport uit
te brengen.

En toen de fortcommandant de klacht
van de inwoners uit Yellow Creek had
gehoord, besloot hij direkt Jerry naar
de nederzetting te sturen, om zich onder
de bevelen te stellen van de Sheriff daar.

Dit was juist de dag tevoren in Yel-
low Creek bekend geworden en heel wat
gezichten stonden donker. Want velen
in deze kolonie vreesden Jerry als de
pest en er waren er ook onder, wier ge-
weten allesbehalve zuiver was en die
de ontmoeting met de scherpschutter het
allerliefst hadden willen vermijden.

Howard zelf was verbleekt van woede
bij de gedachte dat men hem in zijn
rechten zou durven aantasten en hem
zekere bijverdiensten, die het daglicht
niet konden velen, zou willen ontnemen.

Ook Slogan was in de gelagkamer. Hij
had Jim Cooper een woeste blik toege-
worpen, maar zich toen afgewend naar
Howard, die nu alleen het voorrecht had,
een blik op zijn gezicht te kunnen slaan,
waarop de rode striem nog duidelijk
zichtbaar was van de zweeps slag, die de
jonge pelsager hem en'ge weken gele-
den had toegediend, in de nacht van de
mislukte ontvoering.

Silvia huiverde, toen zij al deze ruwe
mannen zag en zei op zachte toon tegen
Cooper :

— Laten wij toch gauw weg gaan,
Jim. Ik voel mij hier ongerust.

— Wij zullen hier ook niet lang blij-
ven, meisje, zei Jim geruststellend. En

luister eens, ik heb besloten, om hier ook niet al te lang meer te blijven, in deze streek, bedoel ik. Het is hier niets gedaan voor zo 'n fijn poppetje als jij, en, kortom, ik heb genoeg geld bij elkaar gespaard en wij zullen, zodra ik daartoe de gelegenheid heb, ons in Fort Joekon gaan vestigen. Dat is ook nog wel geen New York, je zult er geen enkel stenen huis vinden, ook geen fijne hotels, tea-rooms, cabarets en hoe al die snorrepijperij verder mag heten, maar het is toch heel wat anders dan deze wildernis. Hoe denk je daarover?

— Ik wil zijn waar jij bent, Jim en het zou mij niet kunnen schelen om hier te wonen, als die afschuwelijke mannen er maar niet waren.

— Een waar woord. Maar zij zijn er nu eenmaal wel en zij kunnen het mij nog lastig genoeg maken, als zij het willen. Het ligt misschien aan de temperatuur, maar de revolvers gaan hier drommels gauw af.

Intussen was Henderson op Raffles toegekomen en zei zacht:

— Ik beklag dat jonge meisje, dat hier haar leven te midden van die wilde beesten zal moeten doorbrengen.

— Jim zal haar wel weten te beschermen, James, antwoordde Raffles bedaard. Hij is niet voor een kleintje vervaard, onze brave pelsjager. Maar nu zullen wij ons eens zorgen maken om de maaltijd. Onze vriend Howard kijkt wel heel zwart, maar hij zal toch wel bereid zijn, ons iets te eten te geven.

Raffles liep naar het buffet, om Howard te vragen voor een middagmaal te zorgen.

Slogan stond nog altijd voor het buffet en leunde met beide ellebogen op de toonbank. Hij wendde langzaam het hoofd naar Raffles om en keek hem giftig aan. Toen liet hij zijn ogen door de gelagkamer dwalen, als om zich te overtuigen, dat hij op bijstand kon rekenen, als het nodig was. En toen hij daar zeker van meende te zijn, zette hij zijn zware laars zogenaamd per ongeluk op de voet van de Engelsman. Raffles maakte zich absoluut niet kwaad, maar

zei zo kalm mogelijk:

— Pardon, mijnheer, u staat op mijn voet.

— Zo, echt? vroeg Slogan met een valse grijns. Ik had het niet gezien. Maar het staat gemakkelijk.

Deze keer antwoordde Raffles op de enige manier, die in de gegeven omstandigheden mogelijk was. Hij hief zijn rechterhand op en het volgende ogenblik daalde deze met een kletsende slag op de wang van de schurk neer.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, als ik u een beetje pijn heb gedaan, het slaat zo gemakkelijk op uw wang, zei Raffles kvasi beleefd.

Met een gebrul van woede stortte Slogan zich op Raffles, maar hij kwam niet verder dan één pas. Want de stoutmoedige avonturier, afkerig van een worstelpartij, zoals hij een tussen Slogan en Jim had bijgewoond, liet de ander als het ware met zijn kaak tegen zijn rechtervuist lopen, bracht hem zo tot stilstand en velde hem met een linkse hoek, die Joe Louis hem zou hebben benijd.

Slogan scheen steun te zoeken bij de toonbank, gleed er langs neer en viel op de grond.

Het was allemaal zo snel in het werk gegaan, dat de anderen nauwelijks begrepen wat er eigenlijk aan de hand was, toen Slogan al volgens de regelen der kunst was neergelegd. Dadelijk kwamen er enige kerels naderbij, maar ook Henderson kwam aanstappen. Hij ging naast Raffles staan met een uitnodigende glimlach op zijn brede gezicht en zijn reusachtige handen klaar om te grijpen.

De vrienden van Slogan raadpleegden elkaar met een blik en toen stortten twee van de moedigsten zich tegelijkertijd op Henderson. Maar deze leek wel in de grond geworteld te zijn, onwrikbaar als een rots en zijn ontzaglijke vuist trof een van de kerels als een moker midden in zijn gezicht, zodat de man met een gebroken neus en een vijftal tanden missend, woest vloekend ondersteboven tuimelde. Nog altijd glimlachend, greep Henderson de tweede man met zijn vrije hand in de borst, lichtte

hem met het meeste gemak van de vloer en slingerde hem zover mogelijk van zich af.

De kerel kwam terecht midden tussen enige glazen op een van de tafeltjes, waarvan de vier poten krakend braken en was het volgende ogenblik aan de andere kant van de tafel aan het oog onttrokken.

Henderson sloeg de palmen van zijn handen even tegen elkaar, steunde toen zijn vuisten in zijn zij en zei goedig :

— Wie volgt, heren ? Niet dringen, ieder kan zijn beurt krijgen.

Nu, de vrienden van Slogan waren voor het merendeel niet laf en een viertal wierpen zich tegelijkertijd op de reus.

Maar op hetzelfde ogenblik vloog de deur van de gelagkamer open en op de drempel verscheen de Sheriff in gezelschap van twee van zijn mannen en nog een vierde man, die met heldere stem riep :

— Kalmpjes aan ! Wie een voet verzet, krijgt een blauwe boon !

Het was Jerry, dié daar zo plotseling ten tonele was verschenen.

HOOFDSTUK III.

LIEFDE IN EEN HUTJE

Er was daar in de grote gelagkamer bijna geen enkel man of hij kende Jerry van aanzien of althans van een beschrijving. Er waren goede schutters onder, maar gehoor gevend aan een bijna bijgelovige angst, deinsden zij dadelijk af en weken schuw terug.

En in de stilte klonk de stem van Henderson, die in de richting van de deur riep :

— Jammer, mijnheer, ik weet niet wie u bent, maar u komt net vijf minuten te vroeg. Ik speelde juist een aardig spelletje met deze heren.

De jonge politieman was de gelagkamer verder binnengekomen en vertoonde zich nu als een slanke knaap, met dik, blond haar, ogen van een eigenaardige, lichtgrijze kleur, met gitzwarte pupillen, brede schouders en een glad geschoren, door weer en wind gebruind gezicht. Op zijn rechterheup hing de bruin leren holster, waaruit de kolf van de heroemde Colt stak, glad en donker ge-

worden door het veelvuldig gebruik. Hij liep regelrecht op Henderson toe en vroeg toen :

— Wie bent u ?

Henderson trok verbaasd zijn wenkbrauwen op en vroeg terug :

— Wat gaat u dat aan ?

— Ik ben van de Bereden Politie, antwoordde Jerry kortaf. Kijk.

Hij sloeg even zijn zware pels terug en liet onder de revers van zijn buis een metalen schildje zien dat hem legitimeerde als lid van de R.M.P.

— Heel aangenaam kennis met u te maken, mijnheer, zei Henderson nu. Ik ben... ik ben... maar vraag het liever aan deze heer.

En hij wees op Raffles, dié dichterbij was gekomen. De Grote Onbekende keek Jerry nieuwsgierig aan en kwam tot de conclusie, dat hij zelden een gezicht had gezien waarop koelbloedigheid, een ijzeren wilskracht en dapperheid zo duidelijk stonden af te lezen als op dit jonge,

open gezicht. Toen zei hij :

— Ik ben graaf Panhurst, mijnheer. Deze heer is mijn sekretaris Burns en deze reusachtige vriend is mijn chauffeur Brown.

— Dan bent u die Engelsen, die hier in de kroeg van Howard dat nachtelijke avontuur hebt gehad ?

— Zo is het.

— U hebt de aanvaller herkend ?

— Ik heb hem zo goed herkend, dat hij nog mijn merkteken draagt, klonk nu de stem van Jim Cooper, die zich bij de kleine groep had gevoegd en met zijn hoofd in de richting van Slogan wees, die zich net langzaam begon te herinneren, waar hij was en nog wat suffig rondkeek, op de grond zittend en met de rug leunend tegen het buffet.

— Wel, wel, is dat Slogan, antwoordde Jerry, terwijl hij de verlopen student aandachtig opnam. Nu, mijnheer Slogan dan zult u wel zo goed zijn mij te volgen naar het huis van de Sheriff. U hebt mij toch wel verstaan, hoop ik ? Waarom kijk je mij zo stom aan ? Sta eens op en gauw.

Zijn rechterhand maakte een onwillekeurige beweging in de richting van de revolver en Slogan kwam met buitengewone vlugheid overeind. Hij wankelde nog een beetje, nog duizelig en suf en keek toen Jerry met een donkere blik aan, terwijl hij vroeg :

— Wat wil je van mij ?

— Wat een vraag. Je hebt toch wel gehoord wat ik zei ? Je wordt beschuldigd een jong meisje te hebben willen ontvoeren.

— Wat zou dat ? Sinds wanneer staat daar straf op in deze streken ? riep Slogan brutaal.

— Je bent een vreemd huis binnengedrongen, man, antwoordde Jerry met stemverheffing. Heb je nooit van mensenroof gehoord ?

— Kom, kom, zo erg was het niet, klonk nu de stem van een van Slogan's vrienden, Pete Hockins.

Jerry keek langzaam in de richting van de spreker en zei toen op een toon, alsof hij zijn oren niet kon geloven :

— Wie spreekt daar zonder dat ik hem iets vraag ? Ik kom hier niet voor mijn lol, vergeet dat niet. Ik kom hier voor een onderzoek en ik geef jullie mijn woord, dat jullie je het zult beklaagen, als ik geen medewerking ondervind. Er heeft hier een heel ernstig feit plaats gehad en er moet een voorbeeld worden gesteld. Waar is het jonge meisje ?

Verlegen kwam Silvia een paar stappen naar voren en dadelijk stond Jim naast haar en sloeg beschermend zijn arm om haar schouders. Toen vroeg hij :

— Is het nodig, mijnheer, dat u haar ondervraagt, waar al die kerels bij zijn ?

— Het is goed, wij zullen naar het huis van de Sheriff gaan. En ik zou je aanraden, Slogan, geen bokkesprongen te maken, want je weet misschien, dat ik vrij goed schiet en dat is alles. Verder zal ik u, graaf, moeten vragen ook even mee te gaan, want uw getuigenis is van belang. Ik heb orders gekregen om streng op te treden en ook dergelijke dingen, als er hier gebeurd zijn, te straffen. Voor de donder, neem mij niet kwalijk, miss, jullie kunnen toch wel heren zijn, is het niet, al zoek je naar goud ? Vooruit op stap.

Het was een vreemde stoet, die daar het etablissement van Howard verliet. Voorop liep de Sheriff, een man van een jaar of vijftig, kaarsrecht en zes voet lang, dan kwamen Slogan en zijn vriend, Pete Hockins, die hem wilden bijstaan, vervolgens de beide mannen van de Sheriff, daarop Jerry, die zijn revolver had getrokken en tenslotte de getuigen en het slachtoffer van de overval met haar vader.

Het huis van de Sheriff lag ongeveer vijftig passen verder en men had het gauw bereikt. Slogan werd naar een groot vertrek gebracht, dat als een soort kantoor was ingericht en waar Hayman, de Sheriff, recht sprak. Er stond een eenvoudig bureau, waarop een register, vellen papier en een wetboek, er stonden een paar stoelen en aan de muur hingen geweren en revolvers, maar ook 'n twintigtal handboelen.

De anderen werden in het kleine vertrek daarnaast gelaten.

De ondervraging duurde kort, want het feit was niet te ontkennen: graaf Panhurst en Jim Cooper hadden Slogan niet alleen herkend, maar de laatste had de schurk met zijn eigen zweep op het gezicht geslagen.

Raffles en Cooper werden beurtelings binnen geroepen en legden hun getuigenis af. De Sheriff schreef ijverig, een van zijn mannen schreef mee, de andere was al heel blij, dat hij lezen kon en Slogan stond er met een door woede vertrokken gezicht bij, want nooit had hij kunnen denken, dat zo 'n « onnozel grapje » hem zo zuur zou kunnen opbreken.

Ook Silv'a kon het niet bespaard blijven te getuigen en zij vertelde, hoe zij, toen zij nauwelijks enige uren sliep door Slogan was overvallen, die met behulp van een ladder door het raam haar logeerkamer was binnengetreken, haar dadelijk een doek op de mond had gedrukt en haar toen van de brits had genomen, waarop zij, bijna helemaal gekleed lag en haar toen langs de ladder had ontvoerd en naar de slee had gedragen, die op enige afstand van het logement stond te wachten. Vaag had zij daarbij twee andere mannen gezien, maar zij kon onmogelijk zeggen wie dat waren.

Dat kon Raffles en Cooper, helaas evenmin, althans wat een van de mannen betreft, de tweede lag zwaar gewond in zijn hut, getroffen door een kogel uit de revolver van Jim, want er had een kort gevecht plaats gehad, toen de twee helpers van Slogan tot de ontdekking kwamen, dat de opzet ontdekt was.

Het hele verhoor had nauwelijks een half uur geduurd. De nachtelijke overval gedurende de sledetocht naar de Bering Straat, werd ook nog ter sprake gebracht, maar men moest deze beschuldiging dadelijk weer loslaten, daar het al gauw bleek, dat men op die grote afstand de aanvallers niet had kunnen herkennen.

Er werd snel recht gedaan. De uit-

spraak tegen Slogan luidde: Zes maanden gevangenisstraf.

Een advocaat was er niet, maar de beschuldigde mocht zich vrijelijk verdedigen, als hij dat kon.

Het Oratio Pro Domo van Slogan bestond uit een half dozijn vloeken en daarna werd hij onmiddellijk weggeleid, om te worden opgesloten in de « gevangenis », welke naam was gegeven aan een stevig blokhuis, vlak bij het huis van de Sheriff, met acht cellen, ieder voorzien van een zeer klein tralievenstertje en om beurten bewaakt door twee van de tien mannen, waarover de Sheriff kon beschikken en die dan dienst deden als cipiers.

Dit alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat de inwoners van Yellow Creek nog niet van hun verbazing bekomen waren, toen Slogan allang achter slot en grendel zat.

En het was werkelijk iets om zich over te verwonderen, want de Sheriff zou het nooit zelf in zijn hoofd hebben gekregen, een man te vervolgen wegens zo 'n onbetekenend delict. Hij strafte wegens zware mishandeling, moord, diefstal van honden of paarden, maar nog nooit had hij iemand naar de gevangenis gezonden wegens ontvoering van een vrouw.

Het is waar, dat voor zo 'n misdrijf tot dusverre ook geen gelegenheid was geweest, want niemand zou er ook maar een sekonde aan gedacht hebben, zich zoveel moeite te geven voor een van de zes dames van het etablissement van Howard, die bereid waren voor een paar dollars alle vriendelijkheden te bewijzen, die men met mogelijkheid maar kon ver-
gen.

Het kan dus niet ontkend worden: Jerry had 'n schitterend entré gemaakt en de schrik was er in gebracht.

In de gelagkamer van Howard spraken men slechts fluisterend over het gebeurde. Want er waren overal spionnen en men moest voor de « Mannendoder » oppassen.

Maar laat in de middag van diezelfde dag, toen de duisternis al gevallen was, of liever de eigenaardige schemering,

die in deze noordelijke streken in plaats van het nachtelijk duister optreedt, gingen twee jongelui, dicht tegen elkaar aangedrukt, naar het huis van de predikant, de eerwaardige pastor Brain.

Pastor Brain ontving Cooper met de grootste hartelijkheid, want hij had veel op met de jonge pelsjager en het deed hem een groot genoegen, dat hij hem nu zijn vrouwtje kwam brengen.

De hele ceremonie was in tien minuten afgelopen, de geestelijke las de wetsartikelen voor, hield 'n korte toespraak, legde de handen van de jongelui in elkaar, zegende hun huwelijk in en voor de Amerikaanse wet waren zij getrouwd zonder dat er getuigen aan waren te pas gekomen en zonder enige andere formaliteit dan dat zij hun naam hadden moeten inschrijven in het huwelijksregister.

Als gehuwden verlieten Jim en Silvia overgelukkig de kleine pastorie, terwijl de geestelijke op de drempel van zijn deur stond en hen nawuifde.

Het huwelijk zou gevierd worden met een feestelijke maaltijd en Henderson, de reus, had er zich een feest van gemaakt, zijn culinaire talenten bot te vieren. De drie Engelsen hadden de kamers in het logement weer betrokken, maar waren naar winkelier Freece gegaan, de eigenaar van de bazar aan de overkant van de straat, die graag twee kleine kamers had willen inruimen voor zulke voortreffelijke klanten als Panhurst en zijn vrienden bleken te zijn. Dit vertrek uit zijn logement droeg er niet bepaald toe bij, het humeur van Howard en zijn stemming jegens de drie Engelsen te verbeteren. Hij nam zich dan ook bepaald voor, het op de een of andere manier aan Freece in te pepen, dat deze hem zijn gasten had afgesnoept.

Het huwelijksmaal had plaats in de blokhut, waar het jonge paar tijdelijk zou wonen, totdat Jim al zijn voorraden van de hand zou hebben gedaan en zijn verse huiden zou hebben gelooit. Verder was hij van plan, er nog een paar keer op uit te trekken, om zijn voorraad vallen aan te willen, want het wemelde

verder in het noorden van pelsdieren en hij zou het zichzelf nooit vergeven hebben, als hij niet van de gelegenheid gebruik had gemaakt.

Het was een klein gezelschap, dat die avond vergaderd was in de enige kamer, die de blokhut bezat en die tevens eetkamer, huiskamer, slaapvertrek en zelfs keuken was.

Jim had zich het genoegen niet laten ontnemen, zijn vrienden uit te nodigen, die hem zo 'n grote dienst hadden bewezen en waarvan er een het meisje had gered, dat hem zo dierbaar was, toen zij op het punt stond in de klauwen van een gewetenloze schurk te vallen.

Zo zaten daar dan rondom de reusachtige, van dikke planken gemaakte tafel: professor Armstrong, die zijn kind telkens vol liefde aankeek, het jonge echtpaar, Raffles, Charles Brand en Henderson en zij hadden ruimte in overvloed in het grote vertrek, waar het oog direkt viel op het grote aantal vellen, die hier voor allerlei doeleinden gebruikt werd. Men kleepte er zich in, men gebruikte ze als peluw en hoofdkussen, men dekte er zich 's nachts mee toe, ja, men bespande er zelfs de wanden van de hut mee en legde ze, bij wijze van vloerkleed, op de grond.

In een hoek was de ruw gemetselde schoorsteen, door Jim zelf opgetrokken, die van alle markten thuis was, waaronder het geweldig grote houtvuur knapperde. Hierboven had Henderson het heerlijke gebrad klaargemaakt, dat nu op de tafel prijkte: een reusachtige reebout.

Men dronk bier van een eigenaardige samenstelling, voor heel veel geld hier binnen gesmokkeld en verder koffie, geleverd door Freece en men sprak over plannen voor de toekomst.

Raffles was van plan, zo gauw mogelijk terug te keren, nadat hij nog enige dagen met Jim op jacht zou zijn gegaan, want dringende zaken riepen hem naar Londen terug. Wat Jim betreft, hij bleef bij zijn plan om met zijn jonge vrouw in Fort Joekon te gaan wonen, waar het weliswaar 's winters ook nog wel erg

koud kon zijn, maar waar het leven althans enige gemakken bood.

Na de maaltijd trokken de gasten zich terug en namen afscheid met de beste wensen voor het jonge paar, dat nu alleen achter bleef in de blokhut, want van logeren was daar geen sprake, in de Europese betekenis van het woord.

Ook voor Professor Armstrong, het grote kind, zoals Charles Brand hem noemde, was een plaatsje ingeruimd bij Freece, de winkelier, die er zich op kon beroemen, het grootste en het best gebouwde huis van de nederzetting te bezitten.

De volgende dag ging Jim zijn voor-

raad huiden bij Freece halen, om die zelf toe te bereiden. Hij laadde alles op zijn slee en keerde ermee naar zijn blokhut terug, die helemaal aan het einde van de nederzetting lag, op de helling van een lage heuvel. Dit was zo vroeg gebeurd, dat Raffles en zijn metgezellen nog rustig slapen, want Jim had beslist niet willen hebben, dat Freece hen zou wekken. Wel had hij hen allemaal uitgenodigd, om aan een kleine jachtpartij deel te nemen en om tien uur in de ochtend zouden allen bij elkaar komen in de hut van de jonge pelsjager.

HOOFDSTUK IV.

DE ONTVLUCHTING

Het was diezelfde nacht, omstreeks één uur, toen er zich een donkere gedaante losmaakte uit de schaduw van een van de houten huizen van de nederzetting en snel in de richting van het huis van de Sheriff liep.

Het was Pete Hockins, de vriend van Slogan, die sinds die ochtend in de houten gevangenis van het kamp zat opgesloten. Halverwege stond hij stil en klopte zacht op de deur van een andere hut, die dadelijk openging, waarna het hoofd van een andere man verscheen, die zacht enige woorden met Hockins wisselde, even verdween en toen terugkwam, terwijl hij zijn dikke pels aantrok.

De twee mannen liepen achter het huis om en gingen naar het loodsje, waar de honden waren ondergebracht. Daar stond ook een slee en een ogenblik later waren de dieren aangespannen. Zij schenen allesbehalve goed gehumeurd te zijn, nu zij midden in de nacht in hun slaap werden gestoord, maar een paar strlemen met de zweep bracht hen tot rede.

Met de slee gingen de beide mannen op weg, maar een paar huizen verder stonden zij opnieuw stil en de manoeuvre werd herhaald. Een derde man

voegde zich bij hen en later nog vier anderen, zodat er nu zeven mannen op weg waren naar het huis van Harry Hayman, de Sheriff.

De slee gleed geruisloos over de hard bevroren sneeuw en hield stil op een veertigtal meters van de gevangenis, met haar kleine ramen, voorzien van platen mica inplaats van glas, hoogstens twee handen breed en met dwars-tralies.

Het kleine gebouw was totaal donker en toch wisten de zeven mannen dat daar binnen twee mannen de wacht hielden in een soort wachtlokaal, waar de hele nacht de grote potkachel gloeiend gestookt moest worden, om de strijd vol te houden tegen de hevige kou, die buiten heerste.

Terwijl de anderen achter bleven, sloop Hockins, die een witte schapenpels had aangetrokken, om zo weinig mogelijk tegen de sneeuw af te steken naar de gevangenis, om daar de situatie te onderzoeken.

Het wachtlokaal lag voor in het gebouw, naast de deur, en het had maar een enkel raam, zo klein mogelijk, om maar zo min mogelijk kou door te laten. Het was het enige vertrek, dat verlicht was door een petroleumlamp,

waarvan het schijnsel een bloedrode vlek wierp op de sneeuw voor de gevangenis.

Hockins sloop naderbij, richtte zich voorzichtig op en keek door het raam in het wachtlokaal. Zoals hij wel verwachtte, waren er twee mannen, waarvan er een zat te roken, terwijl de andere, met het hoofd voorover op de tafel, in het midden sluimerde, met zijn wang op zijn armen.

Wel vijf minuten bleef hij zo roerloos staan kijken en toen sloop hij weer terug, voegde zich bij zijn makkers en vertelde hen op fluisterende toon wat hij gezien had.

— Dan moet je mij eens zeggen, Hockins, zei een van de kerels, hoe wij Slogan moeten bevrijden? Wanneer zij allebei slapen, was het nog te proberen, want zijn cel ligt aan de andere kant van de gevangenis, maar nu er een goed wakker is, zie ik niet in hoe het gaan moet. Wij kunnen hem niet overhoop schieten, want het schot zou gehoord worden en die vervloekte Jerry zou dadelijk te hulp komen en dan konden wij ons testament wel maken.

— Een schot maakt herrie, maar een mes niet, antwoorde Hockins kalm. Laat mij mijn gang maar gaan, ik weet wel hoe wij het moeten aanleggen.

Fluisterend sprak hij verder, terwijl de anderen om hem heen kwamen staan. Toen hij klaar was, bleef één man bij de slee achter en slopen alle anderen naar de gevangenis en stelden zich naast de deur op, maar zo, dat zij onmogelijk konden worden gezien wanneer die deur open ging. Toen ging Hockins alleen naar de deur, luid steunend, tikte even op het raam en liet zich toen met een zware bons tegen de deur vallen. Van het raam uit kon men een gedeelte van zijn lichaam in de sneeuw zien liggen. Wat de schurk verwacht had gebeurde. Er klonk enig lawaai binnen en zo werd de deur op een klier geopend door een man die een lantaarn droeg. Het was een van de bewakers.

Hij zette de lantaarn in de smalle

gang neer, boog zich over de schijnbaar gewonde of zwaar zieke man heen en richtte hem iets op. Maar plotseling greep de verraderlijke schurk hem met de linkerhand bij de hals, trok hem voorover en stiet hem tegelijkertijd zijn breed jachtmes in de borst, zodat de ongelukkige, zonder een kreet te slaken, in elkaar zakte.

Onmiddellijk snelden de medeplichtigen van Hockins toe en drongen door de openstaande deur de gevangenis binnen. Ook de deur van het wachtlokaal stond op een kier en zij konden de nog altijd slapende bewaker overvallen, binden en knevelen.

De weg was vrij. Hockins nam een bos sleutels uit de zak van de zwaar gewonde bewaker en het duurde niet lang of hij had de sleutel gevonden, die paste op de deur van de cel, waar Slogan zat opgesloten.

Het was daar binnen stikdonker en ofschoon Slogan op de hoogte moest zijn geweest van het plan van zijn vrienden, was hij toch blijkbaar heel verrast en blij dat zij al zo gauw waren opgetreden. Hij drukte Hockins, die hij bij het licht van de kaarslantaarn herkend had, krachtig de hand en een ogenblik later renden de mannen de gevangenis uit, met de bevrijde Slogan in hun midden. Zodra deze voor de slee stond, waarin levensmiddelen, wapens, een tent en andere onmisbare zaken waren geladen, wendde hij zich tot zijn vrienden en zei zacht:

— Ik dank jullie mannen. Ik wist wel, dat ik op jullie rekenen kon, maar de grond wordt mij hier te warm onder de voeten en trek dus naar het noorden. Wie wil meegaan, doet het, maar wie wil blijven is vrij, want ik denk wel niet, dat de bewakers jullie in het donker zullen hebben herkend. Natuurlijk gaat Hockins mee, want die heeft evenveel reden om Jerry te vrezzen als ik. Maar alvorens ik voorgoed naar de goudvelden vertrek, heb ik nog een appeltje te schillen met een zeker iemand.

— Je moet wel weten wat je doet,

Dick, zei Hockins hoofdschuddend, maar ik zou je aanraden, hier niet in de buurt te blijven, als je niet wilt dat Jerry die nog minstens een paar weken hier moet blijven, je spoor terug vindt, en je weet hoe bijzonder vlug hij met zijn revolver is.

— Ik zal wel zorgen dat ik voorlopig uit de buurt blijf. Ik trek naar de bossen, bij de rivieroever en daar zal hij mij niet zo gauw durven volgen en ook niet zo gauw mijn spoor vinden. En bovendien, als ik drie of vier vastberaden mannen bij mij heb, dan zou ik wel eens willen zien, dat wij het met Jerry de mannendoder, niet zouden halen. Hij staat ons allang in de weg en als hij er niet was, zouden wij ons heel wat rustiger voelen. En de drie Engelsen moeten ook voor mij oppassen. Als zij niet gauw maken dat zij naar Engeland komen, zullen zij er spijt van krijgen.

Het bleek dat vier van de zeven mannen hetzelfde plan hadden als Slogan en meer naar het noorden wilden gaan, om daar hun tenten op te slaan, dicht in de buurt van het goudveld, waar zich ook al een kleine nederzetting begon te vormen, louter bestaande uit gelukzoekers en gouddelvers.

De drie achterblijvers rekenden er op dat men hen onmogelijk had kunnen herkennen en gingen weer naar hun blokhut.

De vijf mannen deden de sneeuwschoenen aan, de honden werden aangezet en Hockins haalde zijn eigen slee waarna de bandieten in allerijl Yellow Creek verlieten om in Noordelijke richting te vluchten.

Het duurde ruim een uur, voor de geknevelde en met touwen gebonden cipier er eindelijk in slaagde zich te bevrijden. Het eerste wat hij deed, nadat hem dit gelukt was, was zich bezig houden met zijn zwaargewonde kameraad. De ongelukkige was buiten bewustzijn en hij zou zeker al dood geweest zijn, wanneer niet een stuk van zijn pels in de wond was gedrongen en als een soort prop had gewerkt, die een verbloeding had voorkomen. Toen hij

de man voorzichtig op zijn brits had gelegd, ging de nachtwaker onmiddellijk de Sheriff waarschuwen, in wiens huis ook Jerry overnachtte.

Er werd onmiddellijk alarm gemaakt en een paar schoten moesten de mannen van de Sheriff wekken, die zich verplicht hadden ieder uur van de dag en nacht bereid te zijn om de wet te helpen uitvoeren en de Sheriff bij te staan in het uitoefenen van zijn ambt.

De ontvluchting werd al heel gauw geconstateerd en dadelijk werden alle maatregelen genomen om tot de achtervolging over te gaan.

Jerry was er het eerste bij en nam de leiding, hij had zijn dikke pels aangetrokken en zijn revolver omgespt en had zelf zijn lichte, maar sterke slee bespannen met tien honden, die hem en zijn bagage hier hadden gebracht. Hij kreeg twee mannen mee en men ging direkt op weg.

Maar het was niet zo gemakkelijk het goede spoor te vinden, want diezelfde avond had een aantal mannen het kamp verlaten in noordelijke en noord-westelijke richting en zij allen gebruikten sneeuwschoenen en hadden sleden en honden bij zich.

Pas 's morgens om een uur of acht, bij zijn ontwaken, hoorde Raffles van Freece wat er gebeurd was. Hij schudde het hoofd, stond toen vlug op, at een droge beschuit bij een kop thee en ging toen dadelijk naar de gevangenis, om daar zijn zorgen te wijden aan de zwaar gewonde cipier, die hier anders zeker gestorven zou zijn, bij gebrek aan deskundige verpleging.

Een kwartier later was de hele nederzetting op de hoogte van het gebeurde, en men besprak zonder enige opwindning de kansen van Jerry zowel als van de vluchtelingen.

Een kwartier later ging de Sheriff met twee mannen de nederzetting rond, om op verschillende punten een met potlood beschreven papier op te hangen waarin honderd dollars beloning werden uitbeloofd voor iedereen die aanwijzingen kon geven, die zouden leiden tot

de arrestatie van Slogan en even zo veel voor de gevangenneming van zijn medeplichtingen. Het was niet erg veel, maar de Sheriff kon nu eenmaal niet over ruimere geldmiddelen beschikken. Hij had zijn plicht gedaan en kon voorlopig niets anders doen dan afwachten wat de achtervolging van Jerry zou opleveren.

Jim Cooper toonde zich niet weinig onthutst over deze ontsnapping, en hij begreep maar al te goed, dat hij er op zou moeten rekenen nogmaals tegenover de man te zullen staan, die zijn doods-vijand geworden was, nu deze er in geslaagd was uit de gevangenis te ontsnappen.

Wat Raffles aangaat, hij was eerst van plan geweest binnen enkele dagen terug te keren, maar hij besloot nu te wachten, totdat er nadere berichten van Slogan waren gekomen in verband waarmee professor Armstrong geen tegenwerpingen maakte, daar hij liefst zo lang mogelijk in het gezelschap van

zijn dochter wilde blijven. De professor dacht er zelfs over zich in Canada te vestigen, daar hij behalve zijn enig kind geen familieleden meer had.

De dag verliep, de nacht brak aan, ook deze ging heen en nog altijd was er geen bericht van Jerry.

Op het einde van de derde dag keerden Jerry en zijn mannen eindelijk terug, alleen... Zij bleken een verkeerd spoor te hebben gevolgd en moesten eerst naar Yellow Creek terug om hun voorraad munitie, levensmiddelen en andere dingen aan te vullen. Want Jerry gaf het zo gauw niet op en hij was vastbesloten, de misdadigers te grijpen, al zou hij er voor naar de Bering Straat moeten gaan.

Het noodlot echter had anders gewild, daar het op de tweede dag hevig was gaan sneeuwen, zodat bovendien ieder spoor werd uitgewist. Wanneer het weer opklaarde, zou de achtervolging worden hervat.

HOOFDSTUK V.

HENDERSON OP WACHT

Opnieuw verliepen er drie dagen, het had opgehouden met sneeuwen en de zon, laag aan de horizon, vergulde met haar schuins vallende stralen het onmetelijke, zover het oog kon gaan en waar de huizen van Yellow Creek maar even bovenuit schenen uit te steken. Ternauwernood konden de daken het zware gewicht van de sneeuwvracht dragen. De vorst had opnieuw met hernieuwde hevigheid ingezet en het vroor meer dan veertig graden.

Op de ochtend van die dag hadden Jim Cooper en zijn Engelse vrienden het plan gemaakt, een jachttocht te

ondernemen, die waarschijnlijk bijna een week zou duren, want Jim wilde zo gauw mogelijk zijn voorraad vellen compleet hebben, om daarmee naar Fort Joeken te gaan.

Hij kon nu niet lang meer wachten, want nog enkele weken en dan zou de lente aanbreken, de pelsdieren zouden hun heerlijke vacht afwerpen en de pelsen zouden bijna niets meer waard zijn.

Het was de eerste maal, dat Silvia alleen in huis zou achterblijven en Jim had haar op het hart gedrukt, vooral

voorzichtig te zijn en zich 's nachts goed te barricaderen. Maar het moedige en jonge vrouwtje van de pelsjager stelde hem gerust en verklaarde dat zij niet het minste gevaar liep; hij had haar toch al goed met revolver en geweer leren omgaan en bovendien had zij Kid, de moedige hond, die haar zou weten te beschermen.

Maar ook dit stelde Raffles niet helemaal gerust. Hij vertrouwde geen van de inwoners van Yellow Creek, enkele goeden niet te na gesproken en zo nam hij 's ochtends Henderson apart en zei tegen de reus:

— Luister eens, James. Je weet, dat mijnheer Cooper en ik gaan jagen en waarschijnlijk enige dagen zullen wegblijven. Ik wil, dat je hier blijft en een oogje in het zeil houdt. Ik vrees, dat onze vriend Jim, die zelf geen vrees kent, de toestand wel wat al te optimistisch inzielt en al te veel vertrouwt op de vastberadenheid van zijn jonge vrouw, die toch pas enkele maanden in het land is en de toestanden en de mensen er nog niet voldoende kent. Ik reken er dus op, dat je in de buurt blijft en goed je ogen en oren openzet.

— Mag ik weten waar u bang voor bent, mylord? vroeg de reus, die eigenlijk veel liever had willen meegaan.

— Dat kan ik niet precies zeggen, James. Maar instinctief vrees ik de wraak van Slogan. Hij heeft eenmaal miss Silvia willen ontvoeren, het is mislukt, maar hij zal misschien zijn poging met mevrouw Cooper herhalen. Ik acht hem een gevaarlijk sujet, die zich niet door een eerste mislukking laat ontmoedigen.

— Maar hij is gevlucht. Hij zit in het verre noorden, mylord.

— Dat meent Jim Cooper ook, James, maar ik voor mij ben er echt niet zo zeker van, dat hij hier met zijn vrienden niet in de buurt rondsluip.

— Zou hij dat wagen, mylord?

— Er zijn hier schuilplaatsen genoeg, op drie uur gaans met de sleden. Daar begint het gebergte en al ligt er sneeuw, het is heel moeilijk daar in de bergen

iemands verblijfplaats te ontdekken, James. Ik ben dan ook zeker, dat hij in geheime verbinding staat met zijn vrienden hier in de nederzetting. Kortom, ik zal mij pas gerust voelen, als ik weet, dat jij goed oplet.

— Dan blijf ik hier, mylord. Moet ik bij Freece blijven wonen?

— Overdag ja, maar bij het vallen van de avond ga je naar de woning van Jim Cooper en neemt je intrek in een van de bergschuren, waar hij zijn huiden bewaart. Ik geef toe dat het niet erg comfortabel is...

— Maar men kan er zacht liggen, mylord, vulde Henderson aan. En dat is meer dan voldoende. U kunt op mij rekenen, ik zal zorgen, dat er niets gebeurt.

— Ik moet je echter wel zeggen, James, dat je je aan gevaar bloot stelt, want je hebt die schurken nog niet goed leren kennen, zij deinzen voor niets terug. Hier zal het « oog om oog, tand om tand » gelden.

— Ik zal wel zorgen dat zij mijn tanden niet krijgen, mylord, zei Henderson met een kort lachje. U kunt gerust alles aan mij overlaten. Wanneer zal ik u terug kunnen verwachten.

— Op zijn vroegst over vier dagen.

— Wat moet ik doen, wanneer ik er in slaag, een of meer van die schurken levend in handen te krijgen, wanneer zij werkelijk een aanslag durven wagen.

— Direkt Jerry gaan waarschuwen, als deze hier aanwezig is en anders de Sheriff. Onderneemt niets op je eigen gezag, maar betrek er de politie in, dan ben je voor alle gevallen gedekt. En nu, adieu, ik hoop van harte dat mijn vrees ongewettigd is en dat ik mij nodeloos ongerust maak.

Raffles drukte de brave kerel de hand en een uur later waren de drie jagers onderweg. Zij hadden maar één slee meegenomen, die van Jim Cooper, zodat Henderson de beschikking hield over die van Raffles, in geval van nood.

En nu brak er een tijdperk voor de reus aan, dat niet erg veel afwisseling bood. Hij begon met zijn diensten aan

te bieden aan het mooie vrouwtje van de pelsjager en was haar behulpzaam bij het kloven van hout, dat hij keurig netjes in blokken zaagde en opstapelde naast de geweldige haard. En verder slenterde Henderson maar wat rond en verveelde zich danig.

Zeker, hij had kunnen doen als de anderen en naar het logement van Howard gaan, om daar zijn tijd door te brengen met spelen, drinken en ruzie maken, maar die zaken hadden voor een man als Henderson weinig bekoring en bovendien dacht hij er ook geen ogenblik aan, een voet te zetten in het huis van iemand, die zijn meester blijkbaar vijandig gezind was.

Ja, als de brave reus maar een auto hier had gehad, al was het er maar een zonder motor, dan zou hij al tevreden geweest zijn. Hij zou er zich vorstelijk mee hebben vermaakt, alle kleppen met eindeloos geduld zuiver op te schuren, de klepveren opnieuw te spannen, de lagers te smeren, moeren en bouten aan te schroeven, kortom de motor grondig na te kijken, zoals hij in Londen graag deed met de auto's van zijn meester.

Maar in deze nederzetting op de grens van de beschaving, of liever daar ver voorbij, waren er, wanneer men de wapens buiten beschouwing liet en ook de vier of vijf klokken en horloges, die het dorp rijk was, niet meer dan twee mechanische instrumenten, het ene was de gramfoon van Howard, het tweede was het orchestrion van zijn concurrent.

Nu was het orchestrion, zoals Henderson met eigen oren had kunnen horen, buitengewoon vals en hij begon dus zijn diensten aan te bieden aan Hudson, de tweede logementhouder van het plaatsje. Deze ontving hem een beetje verbaasd en wantrouwend, maar hij gaf Henderson toch toestemming, het oude en valse ding eens te onderzoeken en Henderson bracht een heerlijke middag door met het uit elkaar nemen van het orchestrion, het schuren van de verroeste delen, het smeren van de grote veren en van de verschillende kamraden en het weer in elkaar zetten van

het apparaat. Het resultaat beantwoordde echter niet volkomen aan zijn verwachtingen, want wel speelde het orchestrion heel wat vlugger, maar nog altijd even vals.

Henderson verontschuldigde zich met te zeggen, dat het ook nu des te eerder was afgelopen.

Toen ging hij eens een kijkje nemen bij Freece en hielp de brave winkeller met het schoonmaken van geweren en het nakijken van de twee bazarwekkers, die hij in zijn winkel had en die in New-York een halve dollar zouden hebben gekost, maar hier ware kostbaarheden waren en veertigmaal zoveel moesten opbrengen. Ook keek hij eens naar de sleden om, sloeg de ijzers wat vaster en keek de leren tuigen na. Hij was in gezelschap van Freece en van diens winkelbediende en ging toen de honden voederen, die een onderdak hadden gevonden in de grote bergschuur.

Toen het donker begon te worden, wandelde Henderson kalm naar de loods, die bij de hut van Cooper stond en waar deze het grootste gedeelte van zijn huiden bewaarde, bereikte die aan de achterkant, ging naar binnen en strekte zich behaaglijk uit op een dikke laag pelzen, terwijl hij 'n viertal al gelooidde berenhuiden over zich heentrok en dat was maar nauwelijks voldoende om zich te beschutten tegen de hevige koude, want in deze loods werd nooit gestookt, om de huiden des te beter te kunnen bewaren. Hij had zijn revolver onder het bereik van zijn hand neergelegd en sliep, zoals men dat noemt, met één oog open.

De bergloods was van de woning gescheiden door een soort gang van niet meer dan een meter breedte en al waren de wanden van zware boomstammen opgetrokken, hij zou het toch moeten horen, zodra de hond, die de jonge vrouw bewaakte, zou aanslaan.

De nacht ging echter voorbij zonder dat er iets bijzonders gebeurde, en Henderson gunde zich de luxe, nadat het volop dag was geworden, nog een uur onder de heerlijke warme vachten te blijven, want hij had niet al te veel ge-

slapen.

Maar eindelijk wierp hij het dek van zich af, stond op, rekte zich met een kreunende geeuw uit, schoot zijn pels aan, stak zijn revolver in de holster en zette zijn muts op. Hij opende de deur, knipperde 'n ogenblik tegen het zonlicht dat over de verblindend witte vlakten scheen en toen zijn ogen eindelijk gewend waren aan het schelle licht, keek hij in het enigszins verbaasde gezichtje van Silvia Cooper.

— Wat is dat, mijnheer James, waar komt u nu vandaan ?

— Uit... uit uw magazijn, madame, antwoordde Henderson hikkend.

— Hebt u daar dan geslapen ?

— De zaak is, madame, ik had het willen doen, maar ik kon de slaap niet goed vatten.

— Dat doet u toch zeker niet op uw eigen houtje ?

Henderson, die maar heel slecht kon liegen, stotterde, werd vuurrood en bracht er eindelijk met moeite uit :

— Nee, madame, op... op het houtje van graaf Panhurst. Dat is te zeggen... hij vond het beter en veiliger... hoe zal ik zeggen... een jonge vrouw alleen... en dan in deze wildernis met al die wolven en die verschrikkelijke kou.

Silvia barstte in een helder lachje uit en zei toen :

— Schei maar uit, vriend James. Je bent een beste kerel, maar je had mij vooruit moeten waarschuwen, ik had wel kunnen schrikken. De graaf is dus werkelijk ongerust, dat... dat... mij iets zou kunnen overkomen ?

— Ik geloof het wel, madame.

— Maar Jim heeft me toch gezegd, dat die schurk, die Slogan ver in het noorden moet zijn, op wel twaalf of veertien dagreizen hier vandaan.

Het jonge vrouwtje scheen zelfs een beetje ongerust te worden, maar Henderson die het zag, zei op beschermende toon :

— U hebt werkelijk niets te vrezen, madame. Kid en ik zijn er en ik zou wel eens willen zien, dat u een haar op het hoofd gekrenkt werd. Als die Slogan

hier werkelijk in de buurt mocht zijn, ondanks de aanwezigheid van die mijnheer Jerry, dan zullen wij hem behoorlijk weten te ontvangen. Bij het minste onraad schiet u uw revolver af en dan zal ik eens een hartig woordje met die sinjeur spreken, met hem en met zijn vrienden. Maar ik kan mij werkelijk niet voorstellen, dat hij hier weer zou durven te verschijnen.

— Maar ons huis ligt zo afgezonderd, mijnheer James, bijna een kwartier van het eigenlijke dorp, riep de jonge vrouw uit.

— Het komt er ook niets op aan. Kid en ik zijn er. Waar slaapt de hond 's nachts ?

— In de kamer, voor mijn bed.

— Bent u al aan het dier gewend ?

— O ja, ik geloof, dat Kid veel van mij houdt, en dat hij mij wel zou verdedigen, als men mij aanviel.

— Des te beter. En zeg mij nu eens, madame, wat kan ik voor u doen.

— Voor mij doen, vriend James ? herhaalde Silvia lachend. Ik zou werkelijk niet weten wat.

— Maar u moet toch iets te doen hebben, riep Henderson uit. Vorken poetsen, messen slijpen, groenten schoonmaken, de vloer dweilen en wat weet ik al.

— Messen slijpen ? Mijn hemel, wij hebben één broodmes, en dat is alles. Jim gebruikt zijn jachtmes voor het vlees. Wij hebben twee vorken en één lepel. Dat is juist het grappige ervan, weet je ? En wij hebben een tinnen schotel en een van aardewerk, twee tinnen borden, twee aardewerk kommen en ik geloof niet, dat er meer is, o ja, nog een geëmailleerde emmer om water in te halen, maar dat breng ik altijd als 's thuis. Jim lacht mij uit en zegt dat ik sneeuw moet gebruiken.

— Maar de vloer ?

— Wel, als je die gaat dweilen, dwaze James, dan kun je er vijf minuten later op schaatsen rijden !

— Valt er niets te borstelen ?

— Jawel, maar dat heb ik al gedaan.

— Kan ik geen koffie malen, naar

Freece voor u lopen, de hond eens flink schuieren of wassen? Uw revolver nazien? Zal ik nog wat hout hakken? Van brandhout kan men hier nooit genoeg hebben.

En Silvia, die zag hoeveel genoegzen zij de reus zou doen, wanneer zij hem in staat stelde haar een kleine dienst te bewijzen, zei vrolijk:

— Nu, wanneer je dan pertinent iets voor mij wilt doen, ik wil nog graag wat hout hebben.

En vijf minuten later was Henderson aan het werk. Hij sleepte boomstammen van de grote stapel naast het huis, zo zwaar, dat drie normale mensen er een vrachtje aan zouden hebben gehad, zaagde die in stukken met behulp van een wig en hakte ze toen verder klein; en al was het ook ijsig koud, een enkele bijslag was voldoende om het hout te kloven.

Kid keek er bij toe, kwispelstaartend en blijkbaar erg in zijn nopjes met dit rustige leven.

Silvia had intussen boven het vuur water gekookt en koffie gezet. Een homp tarwebrood, met honing besmeerd vormde het eenvoudige ontbijt.

Daarna ging Henderson een wandeling maken, daar het stilzitten hem «bloedaandrang naar de hersens» veroorzaakte, zoals hij zei, ging eens kijken hoe zijn orchestrion het maakte, ontdekte dat het ding valser klonk dan ooit, liep bij Freece in, stoeide wat met de trekhonden van Raffles, liet hen een flinke loop maken, om de dieren wat beweging te geven en verveelde zich voor de rest, zoals hij de vorige dag had gedaan.

Want de waarheid gebiedt te zeggen dat hier het romantische ver te zoeken was in deze schamele nederzetting met haar vierkante blokhuizen en de eindeloze vlakten, waar zelfs geen enkele gebaande weg te onderscheiden was.

Toen het daglicht had plaats gemaakt voor de eigenaardige schemering, die op deze hoogte het nachtelijk duister verving, ging Henderson langs een grote omweg weer naar het huis van Cooper,

klopte op de stevige deur, op een vooruit afgesproken wijze, en werd tot zijn groot genoegen allereerst ontvangen door een verwoed geblaf, dat echter direct bedaarde, zodra Kid bemerkte met wie hij te doen had. Hij stapte haastig naar binnen om de felle koude zoveel mogelijk buiten te houden en stampte de sneeuw van zijn schoenen, terwijl hij zei:

— Neem mij niet kwalijk, madame, ik kom mij maar even overtuigen dat hier alles in orde is. Niets bijzonders gezien?

— Ik weet het niet, mijnheer James, begon Silvia aarzelend. Maar ik meen te hebben gemerkt, dat er vanmiddag een paar mannen, die ik overigens niet ken, om het huis heendraaiden. Zij bleven echter hoogstens een minuut of vijf en verdwenen toen weer.

— In welke richting?

— Naar het westen, ik kon hun gedaanten nog lang tegen de ondergaande zon zien afsteken.

— Nu, wij zullen goed opletten en meer kunnen we niet doen. Is het niet zo, Kid?

Hij streelde de hond over de kop en het dier keek hem aan, alsof het hem volkomen begreep.

Silvia wilde hem een kroes heet gesuikerd bier aanbieden, maar Henderson wees het af, met de woorden:

— Warm bier maakt me slaperig, madame, en het is beter dat ik goed wakker blijf, lijkt mij. Maar een kop chocolade wil ik graag van u aannemen. Ik heb cacao meegebracht van Freece.

— Verkoopt hij die? vroeg het jonge vrouwtje opgewonden.

— De oude rakker verkoopt van alles, als men hem er maar goed voor betaalt, madame, zei Henderson en hij haalde het kleine busje cacao te voorschijn, waarvoor hij zes dollars had moeten betalen, ofschoon het zeker niet meer gekost had dan veertig dollarcen ten.

Hij kreeg zijn kop chocolade, wenste de jonge vrouw goede nacht en verliet het blokhuys, om snel naar de kleine

bergloods te gaan. Op de drempel van de deur draaide hij zich nog eens om en keek in het rond. Maar nergens was een levende ziel te bespeuren, althans zo

dacht hij. Hij ging naar binnen, sloot de deur met behulp van de zware gren-
del en strekte zich uit op zijn proviso-
rische bed.

HOOFDSTUK VI.

SLOGAN HOUDT WOORD

Henderson had ditmaal ook zijn ge-
weer mee genomen, zette het in een
hoek, na zich te hebben overtuigd dat
het geladen was, stak een pijp op en...
wachtte.

De uren kropen traag voorbij, zonder
dat hij iets hoorde. Langzamerhand
maakte zich een zekere loomheid van
Henderson meester, ondanks zijn po-
pogingen om wakker te blijven, waar-
schijnlijk een gevolg van de kou en van
de benauwde uitwasemingen van de
nog ongelooide vellen.

Hij had onmogelijk kunnen zeggen
of hij geslapen had of niet, toen hij
plotseling werd opgeschrikt door een
zacht schurend, krassend geluid aan de
deur van de bergloods.

Hij hief het hoofd op en luisterde in-
gespannen. Maar hij hoorde niets meer,
alles om hem heen bleef doodstil, het
was de eigenaardige indrukwekkende,
volkomen geluidloze stilte van de Pool-
nacht.

Zonder enig geluid te maken stond
hij op, sloop naar de hoek van het ver-
trek en greep zijn geweer. Daarop liep
hij naar de deur en deed er voorzich-
tig de zware sluitboom af. De deur
ging naar buiten open, maar Henderson
bemerkte tot zijn schrik, dat hij er
vruchteloos tegen duwde, dus moest de
deur van buiten versperd zijn.

Hij zette zijn geweer weg en duwde
uit alle macht tegen de deur, die, even-
als de wanden van de hut uit stammen
van jonge dennen bestond, naast elkaar

gevoegd en bijna een decimeter dik,
waarvan de reten met rendiermos wa-
ren dichtgestopt en die bovendien aan
de onderkant en aan de bovenkant wer-
den bijeengehouden. Maar hoe sterk
Henderson ook was, hij slaagde er niet
in de zware deur ook maar een duim-
breed te doen wijken. Hij probeerde
haar naar zich toe te trekken, maar
ook dat lukte niet, want de hoge
drempel en de sponningen beletten
het hem.

En juist op dat ogenblik hoorde hij
Kid woedend blaffen...

Een dolle woede greep de reus aan.
Zou hij hier als een muis in de val
zijn opgesloten, terwijl men op tien
passen afstand de jonge vrouw over-
viel?

Nee, dat nooit. Met een flitsende
blik keek Henderson rond en in de hoek
ontdekte hij de zware bijl, die hij
die ochtend gebruikt had om het hout
in kleine blokken te kloven. Hij greep
het scherpe ding en in een sekonde later
vlogen de grote splinters van de deur.

De reus hakte als een bezetene, maar
ondertussen luisterde hij met een ang-
stig hart naar de geluiden uit het blok-
huis, die zwak tot hem doordrongen.
En zijn hart stond stil van ontzetting,
toen hij het blaffen van de hond niet
meer hoorde. Wel klonk nu het gegil
van een vrouw, die men de mond blijk-
baar met geweld dicht hield.

Henderson verdubbelde zijn slagen en
donderend dreunde het hout, terwijl

grote stukken eraf vlogen. Nog enkele slagen en er was een gat in de deur, groot genoeg om er de hand door te steken.

En nu kon Henderson ook zien, wat hem belet had de deur te openen. Er rustte een hele boomstam tegen, ontdaan van de takken en zeker twee decimeter in doorsnee, waarvan het onder eind op de grond steunde.

Met inspanning van al zijn krachten, duwde Henderson, na de arm in het gat te hebben gestoken, de boom weg. Hij greep opnieuw zijn geweer, wierp de deur open en stormde naar buiten.

Bijna op het zelfde ogenblik klonk een schot, en een kogel schaafde zijn wang, Henderson liet zich onmiddellijk op de grond vallen en keek rond. Hij zag naast de houtstapel het schamplicht op de loop van een geweer, door de maan, die net in volle luister achter de wolken was te voorschijn gekomen.

De geweerloop bewoog. Maar Henderson had zijn revolver al getrokken, het schot knalde. Het werd beantwoord door een rauwe kreet; languit plofte een man voorover in de sneeuw en bleef roerloos liggen. De kogel had hem midden in het voorhoofd getroffen.

Henderson verloor geen tijd, maar sprong dadelijk weer op en rende naar de voorkant van het blokhuis. Daar, op twintig passen afstand wachtte een grote slee, met niet minder dan veertien honden bespannen.

Zo juist was een man naar buiten getreden, die iets zwaars in zijn armen droeg, dat hij snel naar de slee droeg.

Maar voor Henderson zijn revolver opnieuw kon oplichten, stortten twee met messen gewapende mannen, die bij de deur hadden wacht gehouden, zich op hem. Een ogenblik wankelde de reus onder deze plotselinge aanval en een van de beide messen drong door zijn mouw en verwondde hem aan de benedenarm.

Maar onmiddellijk herstelde Henderson zich. Hij deed een stap achteruit en zwaalde met de linkerhand zijn geweer boven zijn hoofd, dat hij bij het einde van de loop had vast gegrepen,

alsof het een knots was. Met een doffe slag bonsde de kolf beurtelings op de koppen van de beide aanvallers, die met iets als een snik om hun eigen as draaiden en zich toen op de sneeuw uitstrekten, alsof zij wilden gaan slapen.

Maar de man met zijn zware vracht had intussen de slee bereikt. Hij had er zijn last in gelegd en gromde een bevel tegen de honden.

Maar Henderson was al neergeknield een had zijn geweer aangelegd. Hij mikte zorgvuldig, het schot klonk, de man wankelde, sloeg wild met de armen en stortte voorover.

De man, die bij de slee de wacht had gehouden, slaakte een kreet van woede en het volgende ogenblik was hij alleen op eigen lijfsbehoud bedacht. Hij greep de roerloze gedaante in de slee, slingerde die eruit, sprong er zelf in, spoorde de honden aan met een luid kreet en pijlsnel schoot de slee vooruit, terwijl de honden luid blaften.

Henderson bekommerde zich absoluut niet meer om de vluchteling, maar holde naar de roerloze gedaante toe en keek in het doodsbale gezicht van Silvia Cooper.

Henderson nam de bewusteloze jonge vrouw in zijn armen, alsof het een kind was en droeg haar naar het blokhuis. Maar plotseling stond hij verschrikt stil; achter het huis zag hij een rosse gloed...

— Vervloekt! De schurken hebben de bewaarplaats van de huiden in brand gestoken. De bandieten hadden mij dus levend willen roosteren. Nu, het is hier een lief land, dat moet gezegd worden.

Hij verhaastte zijn schreden en droeg de jonge vrouw, zo snel zijn benen hem dragen wilden, weer het blokhuis binnen.

Daarop ging hij voor de deur staan en schoot zijn revolver snel achter elkaar leeg, om de aandacht van de bewoners van Yellow Creek te trekken. Maar men moest daar de eerste schoten al hebben gehoord, want Henderson zag een tiental gedaanten, die snel over de sneeuw kwamen aanschuiven,

over de witte vlakte, op hun sneeuw-schoenen naderen.

Toen Henderson zag, dat er hulp kwam opdagen, liep hij ijlings naar de bergloods en bemerkte dat tegen de achterkant daarvan een grote hoop droge takken was opgestapeld, waarschijnlijk met petroleum begoten en die hel oplaaiden. De achterwand van de bergloods had al vlam gevat.

Ondanks de hitte deed Henderson al het mogelijke, de brandende takken met behulp van zijn geweer uiteen te slaan, maar hij kon er niet in slagen, de brand te stuiten.

Maar een ogenblik later waren al tien flinke mannen ter plaatse, waaronder ook Jerry en de Sheriff en zonder tijd te verliezen met vragen, begonnen allen op de meest primitieve wijze het vuur te bestrijden, door handen vol sneeuw in de vlammen te werpen. Anderen drongen naar binnen en probeerden nog van de vellen te redden wat er te redden viel. Na een kwartier was de brand geblust, maar de achterwand was toen ook volkomen weggebrand en deze bleek met petroleum letterlijk door-drenkt te zijn.

— En dat heb ik niet eens geroken, beschuldigde Henderson zich op grim-mige toon, toen hij eindelijk overtuigd was, dat het vuur gedooft was.

— Dat is geen wonder, vriend James, zei Jerry, en u hoeft zich niet te be-schuldigen. Ten eerste belet de vrese-lijke koude, de reukorganen op normale manier te werken, ten tweede was de bergloods hermetisch dichtgestopt met rendiermos en ten derde stinken die onbereide huiden meestal zo formidabel dat daarnaast alle andere luchtjes in het niet zinken. En vertel me nu maar eens, wat er eigenlijk gebeurd is. De Sheriff heeft twee verdachte kerels met een gat in het hoofd voor het huis zien liggen en een derde met een kogel door de hersens dood bij de houtstapel ge-vonden. Hoe is dat gekomen?

— Dat is gekomen, omdat ik mijn re-volver op de een heb afgevuurd en de twee anderen met mijn geweerkolf op het hoofd heb geslagen, antwoordde

Henderson langs zijn neus. U moet er maar niet boos om zijn, maar ik kon niet anders, want ik moest mij zelf verde-digen.

— Dat is waar, je gezicht is helemaal bebloed en uit je mouw loopt ook bloed.

— O, dat heeft niets te betekenen.

— Zeg dat niet, vriend James. Bij de-zee felle koude kunnen de geringste won-den gevaarlijk worden. Ga direkt het blokhuis binnen en laat mij je verbin-den. Je kunt mij dan ondertussen vertel-len wat er is gebeurd.

Allen gingen nu het blokhuis binnen waar men de dode reeds had neerge-legd en met een berenvel bedekt. Nadat Henderson zich overtuigd had, dat Silvia Cooper weer bij bewustzijn was en hem met een glimlach van innige dank de hand toestak, vertelde Henderson, op zijn eenvoudige, onopgesmukte manier, wat er gebeurd was.

Jerry, die hem ondertussen handig en snel verbond met de verbandmiddelen, die in de hut van geen enkel pelsjager ontbreken, luisterde aandachtig naar het verhaal. Toen Henderson klaar was, riep Jerry uit:

— Dat is natuurlijk niemand anders geweest dan die schurk van een Slogan en hij heeft nu zijn verdiende loon. Het is goed, dat wij hem nu eindelijk in handen hebben. Jij hebt hem toch aan-geschoten?

— Ja, ik zag hem vallen. Daarom gooide de andere de vrouw uit de slee en vluchtte.

— Ja, op galanterie behoeft men in dergelijke gevallen niet te rekenen, zei Jerry schouderophalend. Wij zijn hier in Alaska, vergeet dat niet.

Hij keek het vertrek rond en nu viel zijn blik op de arme Kid, die, hevig bloedend uit een wonde in de zijde, roerloos in een hoek van het vertrek lag. Silvia had de richting van zijn blik ge-volgd en riep nu op een toon van liefde en zelfverwijt:

— Mijn lieve Kid. Hij heeft mij wil-len beschermen, die brave hond. Een van de mannen heeft hem met zijn jachtmes gestoken. Ga toch eens gauw kijken. Hij zal toch niet dood zijn?

Jerry liep haastig op de hond toe, bekeek de wond en zei :

— Hij is er lelijk aan toe, mevrouw, maar het is een sterk dier en ik denk wel, dat hij er van zal opkomen, als hij goed wordt behandeld. Maar nu moeten wij eerst die Slogan inrekenen. U mijnheer James, wees zo goed en neem de Sheriff en nog een andere man mee naar de plek waar u de kerel hebt neergelegd.

Henderson verloor geen tijd, maar ging met de Sheriff en een van zijn mannen het blokhuis uit. Maar toen hij de plek bereikte waar de slee had stilgehouden en waar hij Slogan duidelijk had zien vallen, slaakte hij een kreet van woede en teleurstelling. Er was niets meer te zien. En toch was hij er zeker van dat hij de schurk had geraakt. Hij vertelde dit de Sheriff en deze haalde de schouders op en bromde tussen de tanden :

— Zijn medeplichtige is natuurlijk met de slee teruggekomen, toen u in huis was en heeft zijn gewonde vriend snel ingeladen, waarop hij weer is weggevlucht.

— Dan is de man om wie het ging, dan is de voornaamste boesdoener al weer ontsnapt.

— En ik verzeker u, dat het niet zo gemakkelijk zal zijn, hem terug te vinden. Er zit weer sneeuw in de lucht en als het eenmaal is gaan sneeuwen, kunt u evengoed naar hem gaan zoeken als naar een naald in een hooiberg. Binnen een kwartier is elk spoor uitgewist, ook het diepste.

— Nu, ik ken iemand, die de hoop niet zo gauw zal opgeven, om die schurk terug te vinden, zei Henderson droogjes. Ik wilde intussen wel, dat graaf Panhurst terug was, de verantwoordelijkheid voor de veiligheid van die jonge vrouw drukt zwaar op mij.

— Ik zou de raad willen geven, mevrouw Cooper over te halen, gedurende de paar dagen die er nog zullen verlopen, voordat haar man terugkeert, haar intrek te nemen bij Freece, waar zij veilig zal zijn, zei de Sheriff. En eigenlijk is het hier absoluut niet ge-

schikt voor een jonge vrouw als zij. Cooper moest zo gauw mogelijk verhuizen, dat is mijn idee.

Zij stapten de blokhut binnen en juist begonnen de eerste sneeuwvlokken te vallen. Onder die omstandigheden was het volkomen overbodig, nu de achtervolging te willen beginnen, maar Jerry nam zich vast voor, al was het spoor ook honderdmaal uitgewist, bij het kriecken van de dag op weg te gaan, om het spoor van de misdadigers terug te vinden en hem zelf te kunnen arresteren, zijn naam als lid van de bereiden politie en zijn promotie tot sergeant stonden op het spel.

Daar de nacht nog lang niet voorbij was, werd besloten Silvia over te brengen naar het huis van Freece, terwijl Henderson voor alie veiligheid intrek zou nemen in de blokhut van de pelsjager en een paar honden zou meenemen, die hem tijdig zouden wekken als er onraad dreigde, ofschoon dit erg onwaarschijnlijk was.

Snel werden alle voorbereidingen getroffen en een ogenblik later trokken allen naar de nederzetting; Silvia kreeg een goede kamer in het grote huis van Freece, waar zij goed beschermd zou zijn, terwijl Henderson met enige honden terugkeerde naar het blokhuis. Twee mannen van de Sheriff gingen overnachten in het laatste huis van de nederzetting, om bij het eerste alarm onmiddellijk bij de hand te kunnen zijn.

Er gebeurde echter niets meer en Henderson genoot nog enige uren slaap, die hij zeker wel verdiend had. Maar zodra de dag was aangebroken, stond hij op en ging naar het dorp om naar de toestand van Silvia Cooper navraag te doen, maar niet, voordat hij eerst zijn zorgen gewijd had aan Kid en diens wonden opnieuw had verbonden. Het dier sliep rustig en Henderson sloot het blokhuis, dat nu door de twee mannen van de Sheriff zou worden bewaakt en ging naar het huis van Freece.

Hij hoorde daar, dat de jonge vrouw nog sliep en dat professor Armstrong, die in het tweede logement van de nederzetting een onderdak had gevonden,

al van het gebeurde in kennis was gesteld en niet gerust had, voor hij zelf al zijn hebben en houden naar het huis van Freece had overgebracht, om in de onmiddellijke nabijheid van zijn dochter te zijn.

Hij wachtte geduldig tot vader en dochter waren opgestaan en vond hen in de kleine woonkamer van Freece, waar zij het eenvoudige ontbijt gebruikten, terwijl de winkelier met een brede grijnslach op zijn goedig gezicht toekeek.

De professor begon onmiddellijk een jeremiade aan te heffen. En Henderson luisterde geduldig toe, daar hij zich erg goed kon verplaatsen in de gemoedstoestand van dit grote kind, dat heel geleerd kon zijn, maar zeker niet was geschapen om de eindeloze ontberingen van deze streken geduldig en zonder morren te verdragen.

Henderson bleef de hele dag in de onmiddellijke nabijheid van Silvia, vast besloten om haar nu niet meer uit het oog te verliezen.

Van de Sheriff hoorde hij, dat Jerry de mannekladder vroeg in de ochtend met een paar vastberaden mannen er op uit getrokken was om beide gevluchte misdadigers te achterhalen, ofschoon hij niet het minste spoor had en alleen maar kon gissen, dat Slogan en zijn vriend waarschijnlijk zich begeven hadden naar het goudgraverskamp, dat op maar enkele mijlen van de kust van de IJszee verwijderd lag.

De maaltijden werden nu gezamenlijk gebruikt, Henderson en de jonge vrouw gingen geregeld naar de gewonde Kid kijken en zij bemerkten tot hun blijdschap, dat het dier goed vooruit ging en gelukkig zou genezen van de wonde, die hem door een van de schurken was toegebracht.

De nacht verliep zonder dat er iets bijzonders gebeurde en de dag brak aan waarop Cooper, Raffles en Brand van hun tocht terug zouden keren.

's Middags gingen Silvia en Henderson op hun sneeuwschoenen buiten de nederzetting en naar een van de lage heuvels, van waar men de vlakke mijlen

ver in noordelijke richting kon overzien. Het was bitter koud, maar zij hielden zich zo goed mogelijk warm, in gezelschap van de honden van Raffles, die allen waren meegegaan en uitgelaten waren van blijdschap, dat zij zich vrijelijk konden vermaken, zonder gedwongen te worden, in het gareel te lopen voor een zware slee.

Een paar uren hadden Henderson en Silvia daar al op wacht gestaan, toen de reus, die scherpe ogen had, met uitgestrekte hand in de verte wees en uitriep:

— Daar, daar komen zij aan!

— Ik zie niets, riep Silvia uit, terwijl zij de ogen met haar hand beschutete tegen de schuin vallende stralen van de zon.

Maar na enige ogenblikken zag zij toch ook een kleine zwarte stip heel in de verte, die zich over de sneeuw voort bewoog en langzamerhand vormen kreeg. Een half uur later konden zij de slee met het blote oog reeds duidelijk onderscheiden, die zwaar beladen scheen te zijn en heel langzaam naderde.

Opgewonden wuifde het jonge vrouwtje met haar zakdoek, missechien het enige exemplaar dat in Yellow Creek te vinden was en het sein was daarginds gezien, want Jim zwaaide met de arm en een ogenblik later maakte hij zich van de kleine groep los en kwam snel op zijn sneuwschoenen dichterbij.

Maar ook de honden hadden lucht gekregen van de nadering van hun meester en als gekken holden zij de helling van de heuvel af, luid blaaffend, om hem te gaan begroeten.

Jim Cooper bezweek bijna onder de vracht van een groot aantal huiden, die hij, tot een pak gebonden, op de rug droeg en toch kwam hij aanhollen vrolijk, sterk en verliefd, ofschoon er een gewicht van bijna tachtig kilo op zijn schouders drukte.

Henderson deed alsof hij plotseling een riempje van zijn sneeuwschoen moest vastgespen, toen het pas getrouwde paartje de ontmoeting vierde. Jim en Silvia vlogen elkaar in de armen, nadat de jonge pelsjager het pak had af-

geworpen, met een vuur, alsof zij elkaar in geen half jaar gezien hadden. En toen gleed Henderson maar stilletjes de helling van de heuvel af de slee tegemoet. Hij had de weinige honderde meters gauw afgelegd en Brand begroette hem met een vrolijk :

— Hallo James, hoe gaat het vriend?

— Persoonlijk heb ik beslist niet te klagen, mijnheer Brand, antwoordde de reus. Maar er zijn dingen gebeurd...

— Wat is er, James? vroeg Raffles terwijl hij deze aandachtig aankeek. Je ziet er wat bedremmeld uit. Er is toch niets ergs gebeurd?

— Niets bijzonders, mylord, U kunt gerust zijn, antwoordde Henderson haastig. Ik heb een bandiet moeten neerschieten en twee anderen zijn er weinig beter aan toe. Zij hebben de opslagplaats van Cooper in brand gestoken en er is voor een waarde van 1200 dollar aan vellen verloren gegaan. Maar dat is dan ook alles. Ik verzeker u, dat mevrouw Cooper beslist niets mankeert, wat u trouwens zelf wel kunt zien.

— Wat zeg je daar? riep Raffles met gefronste wenkbrauwen. Wat is dat voor een verhaal? Wie hebben dat gedaan?

— Slogan en zijn vrienden, mylord.

— Vertel het mij eens geregeld en van het begin af, beval Raffles.

Henderson deed het verhaal van wat er enige nachten tevoren was gebeurd. Raffles luisterde zwijgend, de lippen op elkaar genepen en met duistere blik in de richting van het noorden turend.

Toen de reus eindelijk zweeg, nog altijd een beetje verlegen en ontdaan, zei Raffles:

— Ik maak jou absoluut geen verwijt, James. Je hebt gedaan wat je kon en het is zonder enige twijfel alleen aan jou te danken, dat het nog zo goed is afgelopen.

— Wat Jerry betreft, mylord, hij is de schurk al achterna, die ik heb aangeschoten, dat weet ik zeker.

— En ik weet het ook, want wij hebben hem daarginds gezien, zei Raffles kalm.

— Hebt u hem gezien?

— Ja, James, ver in het noorden. En het is doodzonde, dat wij Jerry ook niet gezien hebben, want dan hadden wij hem kunnen inlichten. Nu, wat niet gebeurd is, kan nog gebeuren. Want wij maken vandaag nog rechtsonkeert. Hij is zeker naar het kamp van de gouddelvers gegaan en daar hebben wij ook nog het een en ander te verrichten, mijnheer Brand en ik.

Zij waren onder het spreken verder gegaan en keken nu een ogenblik zwijgend en glimlachend naar de pas getrouwden, die in een druk gesprek met elkaar waren, terwijl Jim opgewonden gebaren maakte.

Maar de jonge pelsjager kreeg de anderen in het oog en riep al uit de verte:

— Hebt u het gehoord, graaf? Heeft James u verteld wat er nu weer gebeurd is?

— Ik ben op de hoogte, Jim.

— O, ik zou mij zelf wel kunnen ranselen, dat ik zo stom ben geweest, om Silvia alleen te laten, riep Jim op hartstochtelijke toon. Maar ik zweer u, dat ik haar nu niet meer verlaat.

— Daar doe je verstandig aan, Jim, zei Raffles ernstig. Het is er hier de streek niet naar, om een jonge vrouw alleen achter te laten, vooral wanneer men omringd is door vijanden. Wat ons betreft, wij gaan onmiddellijk weer op stap.

— Waarheen, graaf?

— Naar het noorden, Jim.

— Waarom?

— Wij willen Jerry helpen, die afdeling van een Slogan op te sporen.

HOOFDSTUK VII

NAAR HET NOORDEN

De rest van de dag werd gebruikt om voorbereidselen te maken voor de reis en om daarna wat uit te rusten.

De jacht was heel voorspoedig geweest en ofschoon Jim er zich tegen verzette, rustte Raffles niet, alvorens de jongeman alle huiden van de dieren, die Raffles en Brand geschoten hadden als geschenk aannam en dat waren er heel wat, zodat de slee zwaar beladen was geweest en zij zelf hadden moeten lopen om haar te ontlasten.

Diezelfde avond namen de drie mannen, die op zo'n vreemde manier in het leven van Jim Cooper waren gekomen, afscheid van de jonge pelsjager, zijn jonge vrouw en professor Armstrong, want de geleerde zou de volgende dag al naar Fort Joekon vertrekken en daar de terugkomst van Raffles afwachten, die hem verder zou vergezellen tot het eerste spoorwegstation.

Jim had bijna de tranen in de ogen, toen hij de hand drukte van de Engelsen, die hem zo'n grote dienst hadden bewezen en hij drukte de hand van Henderson met zoveel kracht, dat zelfs die reus een pijnlijk glimlachje niet kon weerhouden.

De drie Engelsen overnachtten in het huis van Freece en stonden de volgende ochtend erg vroeg op.

De honden waren uitstekend uitgerust en goed gevoed en zij zouden dus een lange reis gemakkelijk kunnen uithouden. Ditmaal werd de slee alleen met het noodzakelijke geladen, zoals een tent, munitie, dekens en eetgerei en de honden hadden dus geen zware vracht en deden met plezier hun werk.

Nog had de lichte poolnacht geen plaats gemaakt voor de dag, toen de slee vertrok en een half uur later was er van de nederzetting niets anders meer te zien dan een zwarte vlek aan de

horizont. Raffles had direkt koers gezet naar de bronnen van de Kowak, die uitstroomt in de Kotzebu baai, die een onderdeel vormt van de Bering Straat. Hij wilde deze dichtgevroren rivier over een honderdtal mijlen volgen, tot hij weer noordelijk zou gaan om zo de Noatak te bereiken, een rivier die evenwijdig stroomt met de Kowak en ook uitstroomt in de net genoemde baai.

Het was een tiental mijlen ten noorden van laatstgenoemde rivier, in het land van de Eskimo's, dat het goud ontdekt was, dat een duizendtal gelukzoekers naar die plek had gelokt, die er direkt een kamp hadden gebouwd dat de naam van dorp wel verdiende en dat zeker tweemaal zo groot was als Yellow Creek.

De gelukzoekers hadden er de trotse naam Gold City aan gegeven, ofschoon het van een stad volstrekt niets weg had en alleen uit lage, uit zware boomstammen opgetrokken hutten bestond, waar-tussen natuurlijk ook de kroegen en danshuizen niet ontbraken.

Jerry was de Engelsen twee volle dagreizen voor en daar Raffles wist, dat de man van de bereden politie zo goed als onvermoeibaar was, begreep hij wel, dat hij hem waarschijnlijk niet zou kunnen inhalen, als er niets bijzonders gebeurde.

Weliswaar had het opgehouden met sneeuwen, maar ieder spoor, twee dagen geleden gemaakt, was volkomen uit gewist en er was dan ook niet aan te denken, te proberen de weg terug te vinden. De sneeuw was bevroren en snel gleed de kleine groep over die bijna ijsharde oppervlakte.

Nu en dan vertoonde zich een sneeuwhoën, maar de mannen spaarden hun kruit en schoten er in de loop van die eerste dag maar twee, om daarmee hun

maal te doen, aangevuld met een paar droge beschuiten, alles bespoeld met een slok met water aangelengde brandewijn.

Die hele dag trokken zij verder, met maar enkele uren rust, gedeeltelijk over de bowak, die met een ijsdek van bijna twee voeten dik bedekt was, zonder iemand te ontmoeten. Het land was daar onbewoond en pas honderden mijlen verder zouden zij de eerste Eskimodorpen bereiken. Nu en dan zagen zij in de verte een van die vluchthutten, zoals de pelsjagers en de Indianen ze bouwen, om er een toevlucht te zoeken, als zij door een sneeuwstorm onderweg overvallen worden.

's Avonds hielden zij halt bij een van die hutten, die bewoond leek te zijn door een halfbloed, die hen graag gastvrijheid verleende en die zij de volgende dag ruimschoots beloonden met een half ons goede rooktabak.

Goed uitgerust en na een maaltijd van gedroogd rendier vlees, melk en een soort maïs koeken, zetten zij hun weg voort.

Vier dagen trokken zij op deze manier voort, nu en dan rustend, totdat zij eindelijk de Noatak bereikten, die hier bijna een kilometer breed was, maar van de ene tot de andere oever bevroren, zodat het overtrekken niet de minste moeite gaf, daar de oevers hier tamelijk vlak waren.

Het was omstreeks twee uur in de middag, toen zij de andere oever van de rivier bereikten en zij moesten nu op maar vijftien mijlen afstand van de nederzetting van de gouddelvers zijn, een afstand, die de honden gemakkelijk in twee en een half uur konden afleggen. Eerst werd een half uur gerust om te eten en toen begon men aan het laatste gedeelte van de tocht. Nadat de drie mannen geruime tijd zwijgend waren voortgegaan, begon Brand :

— Ik zou wel eens willen weten, of wij de man, die wij zoeken, daar zullen vinden.

— Ik weet het niet zeker, zei Raffles hoofdschuddend. Als hij er was, had Jerry hem, lijkt mij, al wel kunnen arresteren en dan hadden wij hen moeten

tegenkomen, want hij moet dergelijke gevangenen steeds naar Fort Joekon overbrengen.

— Ik geloof, dat de politieagenten het hier wel wat lastiger hebben dan de bobbies in Londen, liet Henderson zich horen.

— Het is echt niet met elkaar te vergelijken, James, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Het komt hier dikwijls voor dat een constabel zijn gevangene over een afstand van acht dagen reizen moet transporteren, met hem in eenzelfde vluchthut moet overnachten, op gevaar af dat zijn arrestant hem vermoordt en 's zomers te paard, 's winters per slee moet reizen. Men kan dan ook bij het corps alleen maar energieke, voor niets terugdeinzende en volkomen gezonde mannen gebruiken. Ik zou niet durven beweren, dat zij allen moreel even hoog staan, maar zij zijn even moedig als taai.

— Als wij onze man niet in Gold City vinden, wat ben je dan van plan ? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Dan ben ik van plan net zolang te zoeken, totdat ik hem wel vind, antwoordde Raffles kortaf. Het is bijna niet mogelijk, dat een man zich hier lang kan verbergen, zonder dat hij zich tenslotte bloot geeft, hij moet toch zijn voorraden vernieuwen, zijn zout, zijn tabak, zijn patronen, zijn brandewijn.

— Wat doe je, wanneer je Jerry daar ontmoet ?

— Ik denk dat ik hem zal aanbieden met hem samen te werken, maar dat zal wel van de omstandigheden afhangen.

Opnieuw vervielen de mannen in stilzwijgen, ernstig gewond door de drukende stilte, die hier heerste en door de woestheid van het landschap dat hen omringde. Want zij bevonden zich hier in een bergachtig terrein en de sneeuw had niet overal houvast kunnen vinden op de gladde, steile hellingen van die woeste rotsen.

Het was bijna vijf uur en de zon zou juist onder de kim verdwijnen, om daar als het ware te blijven hangen in die lichtende schemering, die de Poolnach-

ten zo 'n geheimzinnige schoonheid gaven, toen zij Gold City als het ware aan hun voeten ontdekten, nadat zij 'n heuvel beklommen waren, die de vallei afsloot, waar Gold City was gebouwd.

Een ogenblik hielden zij halt en keken neer op die ruwe, besneeuwde hutten, grillig dooreengeplaatst, bijna alle van dezelfde vorm en alleen in grootte verschillend. Er klonk een dof rumoer uit het dorp op, want de goudgravers waren juist van het werk teruggekeerd en hielden een van hun woeste drinkgelagen.

En toen zakte de slee, tegengehouden door de drie mannen, voorzichtig de andere heift van de heuvel af en gleed het goudgraversdorp in.

Al bij een van de eerste hutten, veel groter dan alle andere, stopte Raffles plotseling. Zijn oog was gevallen op een met veertien honden gespannen slee, die hij aan enkele bijzonderheden aanstonds herkende, het was de slee van Jerry, de politieman.

Raffles bukte zich en bekeek het sterke leren tuig van de honden. Op de borstzelen bevond zich in het midden een rond koperen plaatje, ter grootte van een dollar met twee gekruiste staven, het teken van gezag en van de R.M.P.

Een vergissing was dus uitgesloten. Raffles keek naar het houten huis en zag dat er boven de deur een ruw uithangbord was aangebracht, beschilderd door een ongeefende hand, die waarschijnlijk een fles en een kroes had willen afbeelden. Daaronder stond met menie gechilderd: « De volle beker ».

Het huis had aan de voorkant, naast de deur maar twee ramen, zoals gewoonlijk in deze streken, voorzien van mica platen. Daardoor stroomde het licht van enige petroleumlampen naar buiten, die net daar binnen waren aangestoken. Een woest lawaai klonk naar buiten, schorre stemmen, gezang en de klanken van een harmonika.

Maar plotseling, als bij toverslag, hield daar binnen ieder gerucht op en het geluid van de harmonika stierf weg

in een soort jammerkreet.

Raffles had zich van z'n sneeuwschoenen ontdaan, welk voorbeeld door zijn beide metgezellen gevolgd was, sloop naar een van de ramen en keek naar binnen. Hij zag eerst niets anders dan een verwarde mensenmenigte, maar toen begon hij iets meer te onderscheiden. Hij keek in een ruime gelagkamer, die als twee druppels water leek op die van Buck Howard en alleen maar iets kleiner was. In een hoek was de toonbank en daarachter stond een zwaar gebouwde, volkomen kale man in een blauwe trui, zijn broek tot bijna onder de oksels rekend en opgehouden door leren bretels. Hij had een bleek, breed gezicht en een rood ringbaardje dat hem deed lijken op een circus-clown.

Ongeveer in het midden van de gelagkamer stond de onmisbare roulette, waaromheen een twintigtal mannen zaten, waarvan de meesten blijkbaar net waren opgestaan van hun ruwe stoelen, want sommigen hielden de leuningën nog vast en keken strak naar een man, die op de drempel van de deur stond, in iedere hand een revolver en klaar om te schieten.

Raffles herkende hem met één oogopslag, het was Jerry de Mannendoder. Even later zag hij op wie het gemunt was, want bij de speeltafel stond Dick Slogan, bleek en met door woede vertrokken trekken, de handen in de hoogte gestoken. En naast hem stond zijn vriend Pete Hockins, eveneens met opgestoken handen.

Net toen Raffles keek, liepen twee mannen van de Sheriff, die Jerry vergezeld hadden, het vertrek door, om naar de schurken toe te gaan en hun revolvers af te nemen. Maar zij waren nog niet bij Slogan en zijn medeplichtige, of er greep plotseling een ingrijpende verandering van toneel plaats. Snel als het weerlicht greep de schurk de zware stoel bij de leuning en wierp die voor de voeten van een van de naderende mannen, die een vloek slaakte, struikelde en viel. En voor Jerry had kunnen schieten, had Slogan een paar mannen opzij geworpen

en met een enkele sprong het raam bereikt, dat hij op hetzelfde ogenblik openrukte. Hij sprong naar buiten en viel als het ware aan de borst van Raffles, die op vriendelijke toon zei :

— Goede avond, mijnheer Slogan. Blij u te zien. Maar wilt u mij nu al verlaten ? Dat is erg onaardig van u. Nee, laat die revolver maar zitten, ik heb een hele goede, de uwe kan nauwelijks beter zijn.

Slogan vloekte als een bezetene en probeerde zich los te rukken, maar hij worstelde vergeefs. Raffles hield hem te stevig vast.

Een ogenblik later kwam Jerry de deur uitsnellen en hij slaakte een kreet van blijde verbazing, toen hij zag dat Slogan in de val was gelopen en ontdekte, wie hem daar zo plotseling te hulp was gekomen.

— Dat noem ik boffen, riep hij vrolijk uit, terwijl hij zijn revolvers opstak en een sterke leren riem te voorschijn haalde, waarmee hij in een oogwenk armen en benen van zijn arrestant bij elkaar bond en hem daarop kalm, als een baal meel, in de harde sneeuw neerkwakte.

— Ik ben u dank verschuldigd, graaf, en ik zegen het toeval, dat u juist hier bracht, riep Jerry lachend uit.

— Het was geen toeval, beste Jerry, wij kwamen hier in de hoop, dat wij u zouden kunnen helpen, riep Charles Brand uit, die dichterbij was gekomen.

— Dan dank ik u hartelijk, u hebt de streek helpen bevrijden van een gevaarlijke schurk, een hondsvod, die nu wel een paar jaartjes zal moeten brommen en die wij in Fort Joekon wat beter zullen opsluiten dan het in Yellow Creek het geval was.

De twee mannen van de Sheriff hadden intussen Hockins overmeesterd en geboeld naar buiten gebracht en een ogenblik daarna werd het tweetal naar de slee gebracht en daar zonder veel omslag in geworpen.

Toen wendde Jerry zich opnieuw tot Raffles en vroeg :

— Gaat u soms met ons mee, graaf ?

— Het aanbod is erg aantrekkelijk, maar ik zal het moeten afslaan. Ik ben namelijk van plan, hier in de buurt nog wat te jagen. Er is wild in overvloed, daarvan ben ik overtuigd.

— U hebt van mij geen raad aan te nemen, maar u moet wel weten wat u doet, en ik zou u in overweging willen geven voorzichtig te zijn, antwoordde de constabel ernstig. Want u zit hier midden tussen het ergste gespuis, dat het gevonden goud weer uitgeeft en versplijt, zodra men het heeft opgegraven, een verlopen bende, twistziek, altijd klaar met het mes of de revolver, nog een graadje erger dan wolven en niet verder te vertrouwen dan uw kogel reikt.

Maar Raffles haalde de schouders op en zei kalm :

— Ik zal oppassen, ik blijf hier ook niet lang. Ik jaag hier op een bijzonder soort wild en als ik het gevangen heb, dan vertrek ik weer.

— Vaarwel dan, graaf en nogmaals bedankt voor uw goede hulp, riep Jerry uit.

Hij stak Raffles de hand toe, schudde ze krachtig en liet een fluitend geluid horen. Dadelijk trokken de honden aan en de slee gleed weg in de groeiende schemering van de Pool. Raffles keek de slee een ogenblik na en draalde toen langzaam het hoofd om naar Brand, die naast hem was komen staan.

— Ik denk niet, dat wij hem ooit zullen terugzien, beste kerel, zei hij zacht. Onze wegen scheiden zich en zijn tegenwoordigheid is ook niet gewenst bij de kleine grap, die wij nu nog willen uithalen met die bende drinkende en vloekende schelmen.

Het aandeel, door Raffles in de arrestatie van Slogan gehad, was intussen binnen niet onopgemerkt gebleven en sommigen keken donker naar die drie indringers die daar zo plotseling waren komen opdagen, misschien wel om de spoeling weer zoveel dunner te maken en naar het zo vurig begeerde goud te graven. Maar Raffles stoorde zich bitter weinig aan die sombere, dreigende

blikken. Hij ging met Brand het drankhuis binnen, terwijl Henderson bij de slee achterbleef en riep met luide stem :

— Een rondje voor allen, waard, om mijn aankomst en een arrestatie van die bandiet te vieren.

Nu waren er misschien vrienden van Slogan onder de aanwezigen, maar geen van hen zou het hebben afgeslagen, op zijn gevangenneming gratis enige glazen te ledigen. De roodharige waard kwam al aanlopen, om de glazen te vullen uit een geweldig grote kruik whisky, maar Raffles weerhield hem met een gebaar en riep lachend :

— Nee, vriend. Deze keer niet van jouw bocht. Ik heb wat beters bij mij en je zult er zelf ook van mogen meeproeven. Dan zul je kunnen oordelen of mijn drankje niet beter smaakt dan jouw aangengelgd goedje. Ik heb echte Hollandse jenever meegebracht.

Een juichkreet klonk, want voor deze ruwe kerels was drank en goud het leven. De waard was verplicht toe te geven, al bromde hij ook enige verwensingen aan het adres van die vreemdeling, die hem zijn verdiensten ontnam.

De glazen en kroezen werden gevuld uit een grote fles, die Raffles uit zijn diepe heupzak te voorschijn had gehaald en men stootte aan en niemand lette er op, dat de twee vreemdelingen zelf niet meedronken...

Ook de waard dronk een beker in één enkele teug leeg.

— Dat is kras goedje, riep een zwaargebouwde kerel met verward zwart haar en ik geloof, dat ik er verstand van heb. Het stijgt je waarachtig naar je kop.

Dat scheen inderdaad het geval te zijn, want er waren nog geen volle vijf minuten verlopen of de mannen begonnen, de een na de ander, te knikkebol-

len en vielen in slaap waar zij stonden of zaten... Het geroezemoes van de stemmen verstomde snel en ofschoon hier en daar een man zich onbewust probeerde te onttrekken aan de verdovende invloed van de drank en een paar passen in de richting van de deur wilde doen, het duurde niet lang, of allen lagen onbeveeglijk.

— Het heeft wel iets van het betoverde slot, waarin Doornroosje sliep, zei Brand zacht lachend.

— Zo is het. Alleen zijn die kerels minder mooi dan dat lieve prinsesje, beaamde Raffles. En er zal ook wel geen prins komen, om hen te doen ontwaken. Ja, mijn poedertje heeft nog niets van zijn kracht verloren en ik ben nu blij, dat ik het zelfs bij deze jachtpartij niet in mijn bagage heb vergeten. Het zal wel een volle dag duren, alvorens die snurkende troep weer wakker is. En snel nu aan het werk, Charles.

De twee mannen verloren geen tijd. Zij liepen snel rond door de spaarzaam verlichte zaal, lichtten alle zakken en schraapten het stofgoud dat op de speeltafel lag uitgestrooid bijeen. In de lade van het buffet vonden zij voor enige duizenden dollars aan stofgoud. Binnen een kwartier was er in het hele zaaltje geen gram goud meer te vinden, alles was verhuisd naar de zakken van Raffles en Brand...

Zij liepen naar buiten, in de vale schemering en sprongen snel in de slee. De zweep klapte en voort ging het. Raffles wist, dat hij minstens een volle dag voorsprong zou houden op de bestolen gelukzoekers.

Veertien dagen later hadden zij veilig het dichtstbijzijnde spoorwegstation bereikt...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

FALSE BRILJANTEN

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266